

ƏLİBALA HACIZADƏ

MƏNİM YAZIQ
ÜRƏYİM
(ŞEİRLƏR)

BAKI – 2007

*Bu kitabı böyük məhəbbətlə sevdiklərimə və
məni sevənlərə ithaf edirəm.*

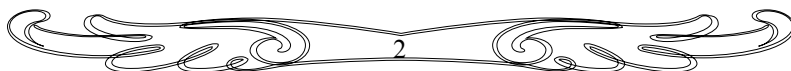
Əlibala Müəllif

Tərtib edəni **Ruhiyyə Sultan**

Əlibala Hacızadə. Mənim yazıq ürəyim (Şeirlər). Bakı, «Nafta-Press», 2007, 146 səh.

H $\frac{4702060000}{071(2007)}$ Qrifli nəşr

© Əlibala Hacızadə, 2007

AYRILIĞA DÖZMƏYƏN ŞAIR...

Əlibala Hacızadə... Çox uzun illərdir ki, bu adı içimdə dönə-dönə yaşatmışam, əzizləmişəm. Nədən? Çox sonralar başa düşdüm ki, sən demə, o mənim duyğularımdan yazanda adi bir insan kimi mənim varlığımdan belə xəbərsiz idi. Və elə xəbərsiz idi ki, taleyin həm qısa, həm də uzun yollarında rastlaşacağımızdan bir-birimizə həddən ziyadə ehtiramımız olacağından da xəbərsiz idi.

Siz həmişə sizi özündən də çox sevən oxucuların əhatəsində olmusunuz, onlar Sizə dərdlərini söyləməkdən çəkinməyiblər. Hiss ediblər ki, Siz onları onların arzu etdiyindən də yaxşı duyursunuz... elə buna görə də yazdıqlarınız, yazacaqlarınız başqalarından çox fərqlidir.

Mənə gəlicə isə... O günə minnətdaram ki, mən Sizi şəxsən tanıdım. Yadınızdamı, Siz məktəbimizdə (Səbail rayonu, 190 № məktəb nəzərdə tutulur) bir yaradıcılıq gecəsinə gəlmişdiniz. Mən qonaqların arasında Sizi görəndə nə qədər sevindim... Heç özüm də bilmədim ki, nə vaxt haqqında danışdığım şəxsin həyatına ara verərək, məhz Sizdən danışmağa başladım. Hiss etdim ki, diqqətinizi özümə çəkə bildim. Hər bir əhli-qələmə xoşdur ki, oxucular onun yaradıcılığından seçmələr söyləsin, onu «əzbər bilsin». Amma mən elə ilk görüşdə Sizə dedim:

- Onları Siz yazmamısınız, Siz sadəcə onları sözə çevirmisiniz, əslində onlar Sizi sevən oxucularınızdır, «elə mənimdir».

Ona görə ki, dönə-dönə o misraları içimdə yaşatmışam, sevgimi heç kəslə paylaşmaq istəməyəndə də daxilən Sizin yaradıcılığınızla dərdləşmişəm, fikirlərinizi, məhəbbətinizi daxilimdə, qəlbimdə, beynimdə dolandırmışam, bu dünyanın əzablarını da Sizinlə bərabər sevmişəm. Qəfildən hiss etmişəm ki, əzabları da sevməyi elə Siz öyrətmisiniz mənə yaratdığımız qəhrəmanların göz yaşlarında... Onların gözlərində alacalanmış damlalar mənim yanaqlarım boyu axıb, içimi param-parça edib. Yaradıcılığınızı, yaratdıqlarınızı, poeziyanızı o dərəcədə sevmişəm ki, hiss etmişəm, deyəsən, ruhumuz da eyni simlə köklənib, eyni sevginin, məhəbbətin əzabını müxtəlif cisimlərdə, ayrı-ayrı dünyalarda, ayrı-ayrı qütblərdə yaşayırıq. Mənən birləşmək üçün isə Tanrı bizlərə yalnız ruh verib. Elə bir ruh ki cismən özümüz dünyada olmayanda da ruhumuz, məhəbbətimiz, dünyanı dolambadolam

dolanacaq, ünvanını axtaracaq, amma yalnız xəyallarda görüşəcək, xəyallarda yaşayacaq, insan cisminə daxil olmağa gücü, iqtidarı çatmayacaq. Nədən, Allahım, nədən? Nədən ömrümə kor taleli bəxt yazdın? Nə idi mənim günahım?

Keçmişimi – uşaqlıq çağlarımı, tələbə ömrümü göz önünə gətirir, təkrar-təkrar içimdə yaşadıram. Axı mən harda səhv etdim ki, heç kəslə paylaşmaq istəmədiyim bir tale yazdın ömrümə: «**Bəlkə, sən mənə öz əlinlə tale yazasan? Bacararsanmı? Gücün və iqtidarın çatarmı?»**

Sən gedəli ömrüm olub qəm evi,
Ağ gündüzüm qara zülmət olubdur.
Sən gedəli boynubükük olmuşam,
Nəsibim ah-fəğan, zillət olubdur.

Bir şair kimi mən Ə.Hacızadəni nə vaxt və necə sevdim? İlk öncə onu adi bir oxucu, sonra duyğuları başabaş məşəqqət olan bir insan, ən nəhayət, bir müəllim kimi sevdim. Ona görə ki, poeziyası tərtəmiz, məhəbbəti bütöv, məqsədsiz, sevdiyi üçün özünü xoşbəxt hesab edən bir aşıqdır Əlibala Hacızadə. Özü də yaşının bu çağında nə qədər səmimi və duyğusal insanmış. O misralar ki onun qəlbini başında doğulub, böyüyüb, onu sevnələrə çiçək kimi paylayıb, özü isə bu çiçəyin rayihəsindən məst olub:

Vüsəlinə qovuşandan sərxoşam,
Vüsəliyə hələ məstəm, hələ məst.
Yerdəyəmmi, göydəyəmmi, bilmirəm,
Dünya üzü görməyibdir belə məst.

Yaşının hansı dövründə şeir yazmasından asılı olmayaraq, yaradıcılığında ilk məhəbbət həyəcanları kövrək, nisgilli anların təsviri çox təbii ifadə olunur:

Sən əsdin, mən əsdim, titrədi yer-göy,
Allah, bu yuxuydu, yoxsa ki nəydi?
Səni ulduzlara qaldıracaqdim,
Sevincdən dizlərim bükülməşəydi.

Heç cür qəbul edə bilmirəm ki, bu misralar «mənim deyil». Axı zaman-zaman qəlbimə axıb, məni məndən alıb, sonu və əzabı görünməyən bir girdaba atıb. Hiss etmişəm ki, boşluqdayam. Əl atıb tutmağa bir sirdaş da tapmamışam, axtarmışam, gözləmişəm, qarşıma çıxanda isə görmüşəm ki, o, mənim deyil, onu məndən, bağrımdan, varlığımdan, mənə heç bir rəhm etmədən qopardılar, onu qorumağa gücüm çatmadı, şaqraq, istehzal gülüşlər ətrafa yayıldı. Nədən, nədən sən məni gülüş hədəfi etdin? Özü də istehzal bir gülüşün qurbanı oldum? Necə qiya bildin? Necə ata bildin məni odun içinə? Mən ölərdim, amma səni odun içində qoymazdım! Halbuki yüzlərin, minlərin içində sən mənə nə qədər doğmasan. Fikirləşirəm: Sən necə güclüsən! Ona görə ki, sənin ömrümdə cismən yoxluğun doğmalarımı da yad etdi mənə. Onlar da mənim üçün ögey insanlara çevrildilər, dünyanın iki qütbü – yadlar və doğmalar arasında qaldım. Doğmalar məni buraxmaq istəmədi, mənə qala bilmədim, sənə, yalnız sənə, pənah gətirdim... Sənsə atdın məni oda, yanıb kül oldum...

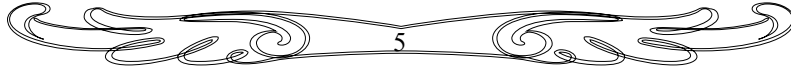
Bilməm, nədən belə doğmasan mənə,
Bir belə qohumun, yadın içində?
Tək sənin adını yazmışam, gülüm,
Qəlbimə min gözəl adın içində.

Eşqinlə inləyən bir bülbül oldum,
Sənə nəğmə oldum, qızılgül oldum.
Sənsə atdın oda, yanıb kül oldum,
Mən səni qoymazdım odun içində!

Amma bütün həyatı boyu bir arzusu olub şairin lirik qəhrəmanının:

Təkcə bir arzuyla döyünür ürək,
Səninlə ağlamaq, səninlə gülmək.
Sənin ayağının altında ölmək,
Dünyada ən böyük niyyətim olub.

Yox, yox, Əlibala müəllim, mən Sizə, hətta ən çox sevdiyiniz ismi pünhanınız üçün də ölməyi qadağan edirəm. Səbəb? Çünki Sizi sizdən xəbərsiz sevənlər o qədər çoxdur ki... Bəs onlar? Onların Sizə

olan sevgisi? Onlar Sizinlə, yazdıqlarınızla və bundan sonra yazacaqlarınızla dərdləşmək istəyir. Bəs onlar necə olsun? İki məhəbbət və dünyanın iki qütbü arasında qalan Əlibala Hacızadə nə etsin? Halbuki lirik qəhrəmanınızın dilindən öz iç dünyanızın təmiz, pak, saf sevgisini tərənnüm edirsiniz:

Sənsiz bu yerlərdə tənhayam, təkəm.
Bədəndən ayrılmış qanlı ürəyəm.

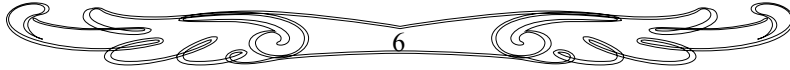
Niyə «qanlı ürək» deyir şair? Ona görə ki, əzabın, məşəqqətin daha çox, daha ağrılı və daha dəhşətli olduğunu bağrının qanı ilə yumaq istəyir, amma «qanı qanla yumazlar, qanı su ilə yuyarlar».

Bu dünyada kimsəsi olmayan, kimsənin olması arzusu ilə od tutub yanan şairin lirik qəhrəmanı sevdiyinin qarşısında özünü günahkar sanır. Arzu edir ki, sevgisi onu heç vədə tərək etməsin, dünyanın əzabları ilə təkəbətək qoymasın, çünki o, təkə sevgilisinin onu sevəcəək qəlbinə sığınıb, ona pənah gətirib, zalım, qəddar, amansız dünya elə bil yalnız qəm üçün, dərd üçün yaranıb, sevinci yaxına buraxmaq istəmir:

Göylərin ürəyi titrədi zağ-zağ,
Ayağın altından qaçdı bu torpaq.
Bu zalım dünyanın işinə bir bax,
Sevinc küsüb getdi, qəmdən ayrıldı.

Şairin lirik qəhrəmanı dünyanı sevgilisi ilə qol-boyun gəzmək arzusu ilə od tutub yanır, bu arzu, bu istək onu parça-parça edir, ixtiyarını əlindən alır:

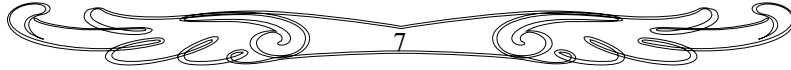
«Məni məndən alan, içimi əzən, əzablara düşər edən anlar, günlər, bəlkə də, saniyələr üçün də Yaradana şükr edirəm, düşüncüm: yəqin, bunda da bir kəramət var. Hər şeyin uğurla bitəcəyinə inam yaradırəm içimdə yaşatdığım dünyamda... Mən o dünyaya heç kəsi buraxmaq istəmirəm. Nədən? Ömrümün bu çağında nəyi gözləyirəm, kimin arzuları ilə yaşayıram? Hər dəfə də fikirlərim, düşüncəm bağrımın başında doğulur, məni məndən alan, sevdiklərimi yalnız mənə bağışlamaq, qaytarmaq üçün Tanrıma dua edirəm, diz çökürəm qarşısında, sidq ürəklə duyğularımı yalnız Onunla paylaşırım:

İlahi, Sənin dərgahında nə pis iş tutdum ki, onu mənim qarşıma çıxartdın? Elə vaxt çıxartdın ki, buna ehtiyac duymazdım. Viran qalmış qəlbimi param-parça etdin. Nə idi mənim günahım? Bəlkə, kimlərsə haqqında ədalətsizlik etmişəm? Onları lazımı səviyyədə qiymətləndirə bilməmişəm, səhv etmişəm, bəlkə? Özüm-özümə daim haqq-hesab çəkir, həyatımda baş verən və ya baş verə biləcək, uğursuzluğa görə heç kəsi yox, yalnız özümü günahkar hesab edir və hər dəfə də özüm-özümdən soruşuram: Görən, harda səhv etdim ki, Tanrı mənə mənəvi cəza verdi? Bəlkə, insanlara həddən çox inanıram? Bəlkə, heç onlara inanmaq lazım deyilmiş, sevmək lazım deyilmiş onları? Axı nədən kimlərisə sevdiyimiz halda, tale bizə arzu etmədiyimiz ömür yazır. Yoxsa, biz onun böyüklüyünə şübhəmi edirik? Özüm-özümü dərk edən gündən bu «niyələrin» arasında qalmışam. Üz tutacaq, məni mən qədər sevəcək kəsin həsrətini çəkmişəm. Göz yaşlarım qəlbimə damla-damla axıb. Onu, yalnız onu gözləmiş, içimdə onunla dərdləşmiş, dərdlərimi onunla bölüşmüşəm. Rastlaşanda isə... mənə deyiləcək sözü qalmadı. Mən ondan qəlbini, məni mən qədər sevəcək qəlbini istədim. O isə... Məni mən qədər duyacaq, sevə biləcək qəlbini başqasına verdi... Görən, illərin bu tayında peşmanımı olacaq? Bilmirəm... Bilmirəm...

Səni andığım dəqiqələrə
məni peşman eləmə,
Səni oxşadığım yuxularıma
məni peşman eləmə,
Səni unutmadığım günlərə
məni peşman eləmə,
Səni sevəcəyim illərimə
məni peşman eləmə...»

Şair Əlibala Hacızadənin yaradıcılığının bir üstün cəhəti də ruhən İmadəddin Nəsimi ilə birləşməsidir. Çox maraqlı faktdır ki, İmadəddin Nəsimi ilk şeirlərində Seyid Əli adını işlədir (əslində bu elə onun adıdır). Və şair Ə.Hacızadə də məhz bu ada üstünlük verir, Nəsiminin «Məndə sığar iki cahan» ifadəsinə yeni ifadə tərzini gətirir, bu dünyanın özündə sevdiciyi ilə keçən anları «yeni bir dünya», özü də, «özəl bir dünya» adlandırır:

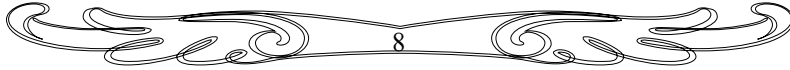
Yolunda qoymuşam, inan bu canı,
Yolunda halaldır Əlinin qanı.
Ömürdən qiymətli nə var cahanda?
Mən onu atmışam ayaqlarına.

Mən adi bir oxucu, adi bir vətəndaş, adi bir insan kimi şairin lirik qəhrəmanının ünvanladığı «o kəsi» xoşbəxt hesab edirəm, çünki bu kövrək misraların doğrulmasına rəvac verib, şairin lirik qəhrəmanının qəlbindən bütün zamanlar üçün ilıq, səmimi, bəşəri duyğuların doğrulmasına səbəb olub. Odur ki, şair Əlibala Hacızadə «o səbəbi» sevib, özü də bərk sevib, sevgisinə əvəz ummadan sevib, sevdiyi üçün özünü xoşbəxt hesab edən aşıq kimi sevib. Bax budur, Əlibala Hacızadənin çoxlarından gizlətdiyi, lakin oxucularına qatbaqat açılan iç dünyası... O dünyada hər şey gözəldir, təmizdir, safdır, pakdır şairin qəlbi kimi...

Şairin çoxlarından fərqlənən xüsusiyyətlərindən biri də odur ki, demək olar bütün şeirlərində tarixi dəqiq göstərir. Hesab edirəm ki, o, hətta saniyələri də yaddaşında saxlamağı bacarır, sevgilisinin onu tərk etdiyi anları ömrünün faciəsi hesab edir:

Gedirsən, sən məni ağlar qoyursan,
Bəs kim göz yaşımı siləcək mənim?
Hər deyəndə min can deyirdin.
İndi kim qədrimi biləcək mənim?

Bütün və bütöv Azərbaycan xalqı ilk öncə Əlibala Hacızadəni yazıçı kimi tanıyıb. Amma mən onu sizlərə şair kimi təqdim etmək istədim. Ona görə ki, qalaq-qalaq kitabları çap olunan bəzi şairlərdən çox-çox dəyərlı yazır Əlibala Hacızadə. Şeirlərində işlətdiyi ifadələr, mübaligələr qəlbindən süzülən, bulaq kimi qaynayan, məhəbbəti dünyanı başına götürüb, ardınca aparmaq qüvvətinə və qüdrətinə malik olan bir sənətkardır Əlibala Hacızadə. Onu insanlara sevdiren nədir? Mən bu vaxtdək elə bir insana rast gəlməmişəm ki, onu sevməsin. Hətta istedadını qısqananlar da onu sevir, özlərindən xəbərsiz sevir, çünki onların da səmimi duyğularının ifadəsidir şair Əlibala Hacızadənin söz çəlgisi, poeziyası... Çox həssas insan olduğu üçün laqeydlikdən, acı sözdən, diqqətsizlikdən çox tez sına bilir şair, drama-

turq, yazıçı Əlibala Hacızadə.

Mən hamını – Əlibalasevənləri onu qorumağa, onu sevməyə
səsləyirəm:

Məni qılınc kəsməz, güllə də batmaz,
Amma acı sözün əyər dünyada.
Bircə gün səninlə xoşbəxt yaşamaq,
Yüz ömrə, min ömrə dəyər dünyada.

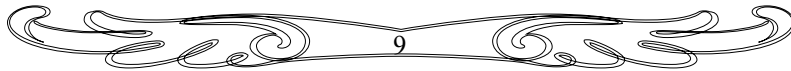
Şair Əlibala Hacızadə sübut edir ki, məhəbbət heç vaxt ölmür, həmişə yaşayır, insan ölür, torpağa qarışır, amma məhəbbət, sevgi dünyanı dolanır, insanın yaşam tərzini dəyişir, onu başqalaşdırır, ağladır, göz yaşını tökdürür, içini əzir, öləzimiş duyğularına can verir, ruhu da, mənəviyyatı da gözəlləşdirir, bəzən faciə də yaşatdırır ona. Faciəsi də odur ki, bəzən düşməni də sevməyə səni məcbur edir, halbuki düşməni sevməzlər, ondan qisas alırlar. Elə məhəbbətin faciəsi də bundadır...

Mən sənə nəğmələr oxuyacağam,
Nə qədər səsım var, nəfəsım vardır.
Səni sevcəyəm, nə qədər sağam,
Sənsiz bu kainat mənə məzardır.

Amma şair Əlibala Hacızadənin lirik qəhrəmanının xoşbəxt anları yuxuda keçirdiyi saniyələrdir. O, özünü ona görə xoşbəxt hesab edir ki, sevgilisini yuxuda görə bilir, amma bunu da istəmir, arzu edir ki, qoy mən sənın yuxuna gəlim:

Sən allah, yuxuma girmə gecələr,
Qorxuram sevincdən öləm yuxuda.
Yaman istəyirəm hamıdan gizli,
Mən özüm yuxuna gələm yuxuda.

Gələm tufan kimi, gələm sel kimi,
Öpəm gözlərindən, dodaqlarından.
Uyuyam qoynunda qızılgül kimi,
Nə səhər açıla, nə sökülə dan.

Sevgilisi ilə görüşün sevincindən dizləri bükülən şairin lirik qəhrəmanı onu ulduzlara qaldıra bilməməsinin acısını çəkir, dönə-dönə səmimi etiraf edir ki, məni həyata bağlayan da «təkcə sən».

Kimdir mənim gecə-gündüz andığım?
Təkcə sən.
Kimdir mənim həsrətilə yandığım?
Təkcə sən.
Kimdir məni bu dünyaya bağlayan?
Təkcə sən.
Kimdir mənsiz həzin-həzin ağlayan?
Təkcə sən.
Kimdir mənim ürəyimdə həzin-həzin ney çalan?
Təkcə sən.
Kimdir mənim gözlərimdə Tanrım kimi ucalan?
Təkcə sən.
Kim olacaq mən öləndə başım üstə ağlayan?
Təkcə sən!
Qara günlü, qara geyən, qara örpək bağlayan?
Təkcə sən!

Mən inanmıram ki, bu misraları sevməyən tapılsın. Bədii sual formasında olan bu mükəlimə şairin ülvi məhəbbətinin əslində təsdiqidir, özü də sübuta, izahata lüzum olmayan təsdiqidir:

Kimdir mənim gözlərimdə Tanrım kimi ucalan?

Təkcə sən!

Bəli, təkcə sən, yalnız sən...

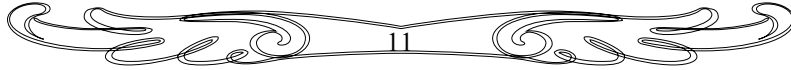
Sözümün tamamında (əslində mənim Sizə deyəcəyim və demək istədiyim sözlərim heç vaxt tükənməyəcək və mən onun tükənməsini «yazıq ürəyimə» qadağan edirəm) Sizə nə demək istədim? Düzü, kitabınıza verdiyiniz ad («Mənim yazıq ürəyim») məni yaman kövrəltdi. Ad nədir? Ad – insan ömründə ona bəxş olunan ilk və ömürlük hədiyyədir. Bu ad da taleyin Sizə ilk və ömürlük hədiyyəsidir (ilk şeir kitabınız kimi). Amma mən bilirəm ki, bu hədiyyə Sizə çox çətin, böyük bir insan əzabları hesabına başa gəlib. Bəzən öz-özünüzlə mübarizə aparmısınız, dünyaya, onun dəhşətlərinə, müsibətlərinə etiraz etməmişiniz, bədbinliyə qapılmışınız, həyat tərzinizi dəyişmək istəmişiniz, özünüzdə güc, qüvvət tapsanız da, mənliliyiniz buna yol verməyib. İllə-

rin o tayı ilə bu tayı arasında körpü yaratmışınız, o körpüdən alınacağı, üzünə keçmək istəmişiniz, ona görə hisslərinizi, məhəbbətinizi içinizdə öz əllərinizlə boğmusunuz, yad baxışların onun üzünə kölgə salmasına imkan verməmişiniz. Mənəviyyatınızda olan saflıq, ruhunuzun paklığı qəhrəmanlarınızın duyğularında əks olunub. Bax buna görə də sevilirsiniz və həmişə seviləcəksiniz. Sizi sevməmək mümkün deyil, Sizə ömür fəda etməmək mümkün deyil, mümkün deyil, Əlibala müəllim, vallah-billah mümkün deyil. Sizi sizdən xəbərsiz sevən oxucularımızın hər biri ayrı-ayrılıqda Sizə deyir:

Kimdir sənin gecə-gündüz andığın?
Təkcə mən.
Kimdir sənin həsrətilə yandığın?
Təkcə mən.
Kimdir səni bu dünyaya bağlayan?
Təkcə mən.
Kimdir sənsiz həzin-həzin ağlayan?
Təkcə mən.
Kimdir sənin ürəyində həzin-həzin ney çalan?
Təkcə mən.
Kimdir sənin gözlərində Tanrım kimi ucalan?
Təkcə mən.
Kim olacaq sən öləndə başın üstə ağlayan?
Təkcə mən!
Qara günlü, qara geyən, qara örpək bağlayan?
Təkcə mən!
Təkcə mən!

Bəli, Əlibala müəllim, təkcə mən, yalnız mən!

Mən sizin kitabınıza ön söz yazarkən bir şeyi dərk etdim. Dərk etdim ki, zaman-zaman içimə dolub, qəlbimdə ağır yükə çevrilən, artıq daşımağa gücüm və iqtidarım çatmadığı duyğularımın, deyəsən, sonu gəldi... Çünki onları ağ kağız üzünə səpələdikcə xeyli yüngülləşmək istədim, yazdığımız hər bir misraya öz içimdən baxmağa çalışdım. Buna nə dərəcədə nail oldum, deyə bilmərəm... Bircə onu bildim ki,

Sizi anıb hey köksümü ötürəcəm,
Sonra niyə andığımı heç özüm də bilməyəcəm...
(B.Vahabzadə)

Sizi sizdən çox sevən oxucunuz
Qənirə Əmircanova,
Filoloq, «İlin ən yaxşı müəllimi»
müsabiqəsinin respublika qalibi

REDAKTORDAN

ƏLİMƏ QƏLƏM ALDIM...

Əlimə qələm aldım... İstədim oxuduğum şeirləri bənd-bənd, misra-misra, söz-söz könlümdən keçirim. Ancaq bacarmadım. Çünki Əlibala Hacızadə yaradıcılığı bir dəryadır. Bu dəryadan baş çıxarmaq üçün mahir bir qəvvas olmaq lazımdır. Özü də elə bir qəvvas ki, dəryanın dərinliklərinə baş vurub qiymətli cəvahiratı, mirvarini oradan çıxara biləsən. Bu gözəl şeir nümunələrini doğru-düzgün dərk edib mənə çalarlarını çözmək üçün şeiriyyətin gözəlliklərini görüb bəxtəvərlik donu geyə biləsən. Bu ustad sənətkarın şeir gülüstanının hər çiçəyinin, hər gülünün öz ətri, öz tərəvəti, öz gözəlliyi var.

Əlimə qələm aldım... Oxuduğum misraları, kəlmələri yada saldım. Gözlərim önündə quşların cəh-cəhi, güllərin min rəngi ilə gözləri oxşayan bir gülüstan canlandı. Elə bir gülüstan ki, aşıqlərin, məşuqlərin müqəddəs andları ziyarət olunurdu. Vəfaya, etibara, sevgiyə, düz ilqara çələnglər toxunurdu.

Qızılgül aşıqlə gizləncə görüşürdü...Tər qönçələr, dodaqlar həzincə öpüşürdü. Hərdən pıçıldayırdı:

*«Məni sevirənsə, özünü qoru»,
Məni sevirənsə, öz qədrini bil,
Məni sevirənsə, gözümün nuru,
Məni sevirənsə, oxu, şadlan, gül.*

Susanda isə gözlərini yumub, dinləməyi bacarır. Qulağına dəyən bu sözlərin səadəti altında ölmək istəyirdi:

*İki bülbül oxuyur məhəbbət bağçasında,
Biri sənə, biri mən.
İki ölməz aşıq var sevənlər dünyasında,
Biri sənə, biri mən.*

Nə gözəl nəğmələr səslənir, nə gözəl sözlər... İnsan ömrü boyu yaşadığı həsrəti, hicramı, heyfi, qəmi, kədəri unudub, bax beləcə,

Əlibala Hacızadənin qəhrəmanları kimi bəxtəvər olmaq istəyir. Ömrünü eləcə xoş, səadətli, sədaqətli yaşamaq istəyir. Dünyamızı bürüyən xəyanətdən, xəcalətdən uzaq olmaq istəyir. Bəzən isə heyfni bir şəkildən çıxır. Vaxtilə sevincini, sevgisini yaşadığı bir insanın əksindən yaxa qurtarmaq üçün onu alova atır. Nə zamansa üzünü, gözünü, ürəyinin odunu, dilinin xoş sözünü həsrətlə, həvəslə oxşadığı sevgilisinin şəklini yandırmaqla təsəlli tapır:

*Şəklini atdım oda,
Əvvəlcə gözün yandı.
Alov keçdi qəlbinə,
Ağzında sözün yandı.*

Ləngər vuran dünyamızın, acılı-şirinli rüyamızın, cənnət qucağında uyumaq üçün yerimiz, məkanımız dəyişəndə, taleyimiz əyişəndə qoyub gedəcəyimiz bir söz boxçası qalır. Elə bir boxça ki onu hər açan öz ağı, öz istedadının gözü ilə açsın. Kimisi ordan bəhrələnir, kimisi də «eh» deyərək yan keçir. Bu boxçanın zərindən, ləlindən bəhrələnib, udan da olar, uduzan da. Hər kəs özü bilər. Udan yəqin belə deyər:

*Dərya dərinli,
Suyu sərinli,
Damla götürsən
Bil, gövhərindi.*

Kimisi isə dodaqlarını büzə-büzə, ağına-bozuna baxmadan bu sözləri söyləyər:

*Hər işim sazdı,
Taleyim yazdı,
Mən bir dəryayam,
Dərya dayazdı.*

Bəli, əzizlərim, hər kəs özü bəhrələnməyi bacarmalıdır. «Quyuya su tökməklə dolmaz» deyib atalarımız. Bu ölümlü-itimli, gəlimgedimli dünyamıza hər gələn sevindiği kimi, hər gedən də heyifsilənir. Bu dünyaya «səndən doydum» deyən ölmür. Ancaq hamı bilir

ki, o gedəndə dünya necə dolacaq, güllər necə solacaq və yaxud da ki, əksinə... Nə bilim... Təkcə onu deyə bilərəm ki, «ustad» deyə müraciət etdiyim Əlibala Hacızadə «Gələcək» (Özüm üçün) şeirində yazır:

*Bir qara tabutda gətirəcəklər,
Üstümə dünyanın gülü gələcək.
Son vida çağında ana torpağın,
Şirvanı, Muğanı, Mili gələcək.*

Mən bu misraları oxuduqdan sonra ürəyimdən keçənləri yazdım:

*Hələ tezdir, hələ tezdir, hələ tez,
Qoymaram Şirvanı, Muğanı gəlsin.
Qumaş solsa, ipək solsa, gülər bez,
İstəmə intizar qəlbləri dəlsin,
Üstünə dünyanın gülləri gəlsin.*

*Dönük taleyindən olma pərişan,
Deyərlər qürbətdə yazıq verdi can,
Sənsiz qızıl güllər olacaq şan-şan.
İstəmə intizar qəlbləri dəlsin,
Üstünə dünyanın gülləri gəlsin.*

*Sən ustadsan, sənətkarsan, aqilsən,
Yazıçı, şairsən, gözəl alimsən,
Həm babasan, həm atasan, arıfsən,
İstəmə intizar qəlbləri dəlsin,
Üstünə dünyanın gülləri gəlsin.*

Əzizlərim, bəlli notlardan uzaq olaq. «Həyat sevənlərindir» deyib aqillər. Dünyaya həmişə sevgi pəncərəsindən baxan Əlibala müəllimin aşağıdakı bəndinə diqqət yetirək:

*Öpdüm yanağından, yandı dodağım,
Qəmli gözlərimdə dan üzü güldü.
Sevincdən titrədi əlim, ayağım,
Üstümə şəfəqlər nurlar töküldü.*

Şairin sevgi şeirlərini oxuyasan, özü də necə oxuyasan?! Gecə, sakitlik, ulduzlar sayrışır, bədirlənmiş ay pəncərədən boylanır və ürəyində, fikrində, xəyalında həsrətilə qovrulduğun sevgilin, gözlərinin önündəsə «Mənim yazıq ürəyim» deyən Əlibala Hacızadənin misraları, beytləri, sualları:

*Bilirsən, nə zaman doğulmuşam mən?
Eşqin ləzzətini biləndən sonra.
Bilirsən, nə zaman gülüb gözlərim?
Əlinlə yaşımı siləndən sonra.*

Deyirlər, dünyanın yaşı bilinməz. Çünki o, həmişə cavan, tərəvətli və tərdi. Bu dünya insanların yaşı ilə ölçülür. İnsanların yaşına sevgiləri qədərdir. Sevənlərə əhsən deyib, alqışlayır və əbədi məhəbbət arzulayıram. Sevməyi bacarmayanlara, sevib-sevilməyənlərə isə bir sözüm var: Çalışın sevin, sevilin, sevgidən odlanan ürəyiniz olsun və deyin: «Mənim yazıq ürəyim».

USTAD

*Könlü-gözü kövrək, ürəyi titrək,
ruhu ürkək gözəl insana – Əlibala Hacızadəyə*

Hər sözün, söhbətin olur yerində,
Milyonlar içində özəl yerin də,
Sənə qısqanclığı tutur Yerini də,
Ay Günəş nuruna boyanan ustad.

Dünyanı dolaşdı «İtkin gəlin»in,
Ovladı könlünü neçə dəlinin,
Görsə də bəhrəsin öz əməlinin,
Çox zülmə, əzaba dayanan ustad.

Arzulara zaman-zaman yetsə də,
Karvanına sarban olub getsə də,
Aşikarə qəmlə alver etsə də,
Yuxudan sevgiyə oyanan ustad.

Nəsibə İsrafilqızı

Şairə, «SEVGİ» jurnalının təsisçisi və baş redaktoru

MƏNİM YAZIQ ÜRƏYİM

SƏN DEDİN Kİ...

Sən dedin ki, dünya qopar yerindən,
Başı qarlı bu dağ o dağa dəysə.
Sən dedin ki, biz görüşsək qan olar;
Aləm gülər dodaq-dodağa dəysə.

Mən dedim ki, hicran uzun ömürdən,
Torpaq acgöz bir sərçədir, ömür dən.
Mənim üzüm qara olsun kömürdən,
Dodaqlarım yad bir yanağa dəysə.

Sən dedin ki, mən beləyəm, sənə nə?
Rəhm etmədin şam tək yanıb sönənə.
Əli Hicran, dağ çəkildi sinənə,
Qan ağırlarım, hər kəs o dağa dəysə.

*Biləsuvar,
28 avqust 1953-cü il*

...

DEDİM MƏN

Dedin: - Ən gözəl şey nədir cahanda?
Çox sevirəm arzuları, dedim mən!
Dağların qoynundan düzə axanda,
Bar gətirən gur suları dedim mən!

Günəş tellərindən yer nur əməndə,
Yaşıl don geydirən şəhərə, kəndə,
Yaz günü nazlanan bir göy çəməndə –
Qaranquşu, ilk baharı dedim mən.

Günəş batdı duman çökdü dağlara...
Bir əl gözdi saçlarımda bu ara.
Çiyində bir kətmən, əynində xara,
İşdən gələn nazlı yarı dedim mən.

Sevincim sonsuzdur arzularım tək,
Həyatım gülşəndir, ömrüm gül-çiçək.
Dil açdı sinəmdə, dilləndi ürək, -
Al günəşli bu diyarı dedim mən.

Bakı,

19 sentyabr 1953-cü il

...

NAKAM MƏHƏBBƏT

Gecə yarı, otaq sakit, nə bir səs var, nə səmir:
Oturmuşam aynabəndli otağında bayaqdan.
Ramkadakı bir şəklə mən baxdıqca arabilir:
Gəlir o ilk məhəbbətim xatirimə uzaqdan,
Oturmuşam aynabəndli otağında bayaqdan.

Ah, o səhər... o ilk peyman, saf arzular, xəyallar:
Bulaq üstə həzin-həzin dinlədiyim o mahnı.
Ceyran kimi o şux duruş, şən gülüşlər, suallar,
Daim gənclik eşqi ilə yanan o gözlər hanı...
Bulaq üstə həzin-həzin dinlədiyim o mahnı?

İndi məndən uzaqdasan, gülüm, xeyli uzaqda...
Zaman bizi tez ayırdı qovuşmadan, əzizim.
Mən əksinlə həmsöhbətəm bu işıqlı otaqda:
Bəlkə, sənə bir zindandır orda ana Təbrizim,
Zaman bizi tez ayırdı qovuşmadan, əzizim.

Bəlkə, indi inləyirsən tənha «Qəsri-Qacar»da,
Bəlkə, mənim qisasımı səndən alır yağılar.
Pismi keçir ruzigarın, söylə hardasan, harda?
Məhv oldumu yerə-göyə sığışmayan arzular?
Bəlkə, mənim qisasımı səndən alır yağılar.

Bəlkə, indi silah alıb mübariz bir ər kimi,
Fədailər nəslilə çəkilmisən dağlara.
Bəlkə, gülüm biz ayrılan o tutqun səhər kimi,
Qaranlıqlar dünyasından baxırsan uzaqlara
Fədailər nəslilə çəkilmisən dağlara.

Bəlkə, sən də gecə yarı otağında mənim tək,
Əksim ilə dərdləşirsən ürəyində min fikir:
O sevən qəlblər ayrılsa da uzun illər, ey mələk,
Saf məhəbbət, düz etibar unudulan deyildir:
Əksim ilə dərdləşirsən ürəyində min fikir.

*Bakı,
20 sentyabr 1953-cü il*

...

NİŞAN GÖRMÜŞƏM

Mən səninlə hər səhər
Üz-üzə gələndə bil,
Axı bunda nə sirr var,
Sarsılıram, ay sona.
Duyursanmı bunu sən,
Ya sənə məlum deyil,
Yoxsa özüm yanırım
Öz qəlbimin oduna.
Mən hələ açmamışam
Sənə məhəbbətimi.
Deyə bilməmişəm ki,
Sevirəm səni necə.
Qəlbimdə saxlamışam
Eşqimi, həsrətimi,
Oxumuşam gözündən
Ürəyini gizlicə.
Nə sən dindirməmişən,
Nə də hələ mən səni:
Baxışlar öpüşəndə

Pünhan-pünhan görmüşəm.
Səssiz də dinləmişəm
Sənin ürək nəğməni.
Eşqimdən gözlərimdə
Gülüm, nişan görmüşəm.

*Bakı,
12 iyun 1954-cü il*

...

MƏNDƏN

Sənin vurğununam körpəliyimdən,
Adın düşməmişdir bir an dilimdən.
Ana qucağında böyüdükcə şən,
Tamam uzaq olmuş qəm, kədər məndən.

Bu gün cəlallısan sən də mənim tək:
Hər yanın yamyaşıl, qoynun gül-çiçək.
Odur, üfüqlərdən gülümsəyərək
Sənə salam deyir al səhər məndən.

Səni düşünürəm inan, xeyli var.
Sinəmə sığmayır böyük arzular,
Sənə bağışlayım, qalsın yadigar,
Deyirəm bu sadə nəğmələr məndən.

*Bakı,
20 iyul 1954-cü il*

...

YASƏMƏNLƏR AÇANDA

Musiqisi bəstəkar Tahir Əkbərindir

Səni yenə andım mən,
Yasəmənler açanda!
Həsətənlə yandım mən,
Yasəmənler açanda!

Yadımdadır... Göy çəmən,

Bir sən oldun, bir də mən.
Söz açdıq eşqimizdən
Yasəmənlər açanda.

Bu saf eşqim sənindi,
Qəlbim saz kimi dindi,
Gələcəkdin sən indi.
Yasəmənlər açanda!

Bəs gəlmədin niyə sən?
Unuduldum deyəsən.
Gəlib nəğmə deyəsən,
Yasəmənlər açanda.

Bülbül uçub gəldi, gəl!
Qəm sinəmi dəldi, gəl!
Gözləyirəm, gəl, di gəl!
Yasəmənlər açanda.

*Bakı,
5 sentyabr 1954-cü il*

...

BƏS HAÇAN?

İstidən nəfəsim sıxıldı birdən.
Susuz ürək özü yanar, köz olar.
Ondan su istəyə bilmədim ki, mən...
Kənardan baxan var, bu da söz olar.

Dillənə bilmədim, bu odlu ürək
Sevir o gözəli, sevir haçandır.
Sinəm də alışdı, yandı kürə tək,
Bizim tarlamızdan arx da uzaqdır.

Sona – o dilbər qız yanaşdı həməən.
«Gəl su iç», – söylədi mənə astadan.

Nə qədər, nə qədər sevindim də mən,
Utana-utana dedim bu zaman.

Eşqindən qəlbimdə bir atəş var ki,
Dənizə salsan da, yenə yanacaq.
Qorxuram ürəyim elə yanar ki,
Yerində bir ovuc kül qalar ancaq.

Əzizim, qəlb yanır, qınama onu,
Yanır, xəbərsizsən bundan axı sən.
De, məni yandıran eşqin odunu
Bəs haçan, bəs haçan söndürəcəksən?

*Bakı,
10 sentyabr 1954-cü il*

...

QONAQ

Yenə də qonağımsan otağında bu gecə,
İndi artıq üzümdə nə həsrət var, nə də qəm.
Mənə baxıb gülürsən sevgilim, incə-incə,
Ah, qonur gözlərindən nələr duyuram bu dəm.

*Bakı,
20 sentyabr 1955-ci il*

...

SƏNƏ

Gözəl qız, söylə bir kimdir öyrədən,
Bu işvəni sənə, bu nazı sənə?!
Bilirsən, özümlə gətirmişəm mən,
Ömrə mənə verən bu yazı sənə!

A gözlər! Saldınız məni dərdə siz,
Aman, gözəlsiniz nə qədər də siz.

Verdim ürəyimi – simsiz, pərdəsiz
Min bir nəğmə çalan bu sazı sənə!

*Bakı,
6 oktyabr 1955-ci il*

...

KƏDƏR MAHNISI

Göy üzündə gün saralar,
Çöhrənizi kədər alar.
Sizin də mi dərdiniz var?
Bu sarılmaq, ah, nədəndir?
Bəlkə, qəmdən, qüssədəndir?

*Biləsuvar,
3 iyul 1956-cı il*

...

QÜRBƏTİN

Ömrümün gülləri бүkdü boynunu,
Əsdi, yaman əsdi yeli qürbətın.
Başıma dağlartək qar ələndi, qar,
Gəzdi saçlarımda əli qürbətın.

Həsrətdən quzu tək mələyir ürək,
Çarə yox, hər dərdə dözəsən gərək.
Yağ-bal yedirsə də, ögey ana tək,
Zəhər tuluğudur dili qürbətın.

Vətənsiz dünyada, Allah, neylərdim,
Vətənə çatsaydım, olmazdı dərdim.
İsti qucağında rahat ölərdim,
Axmazdı gözümdən seli qürbətın.
Elin öz qəmidir mənim öz qənim,
Eldən ayrı düşsəm, el olar qənim.
Qəbrimi qürbətdə qazmayın mənim,
Üstümdə bitməsin gülü qürbətın.

*Kabil,
13 may 1967-ci il*

...

QÜRBƏTDƏ

Ömründə qəriblik çəkməyən bilməz –
Bir saat bir ilə dönür qürbətdə.
Beynimi, qəlbimi gəmirir bir səs.
Ömrümüz şam kimi sönür qürbətdə.

Qurbanı olduğum Vətən nə uzaq!
Sinəmdən od çıxır, gəl tüstümə bax.
Vətənsiz sovuşan ağ günümdən ağ –
Cəhənnəm qaralı kömür qürbətdə!

Ağaran saçıma baxıb çəkdim ah,
Eldən ayrı düşmək – ən böyük günah.
Həsərdən mum kimi əriyir vallah,
Vücudum olsa da, dəmir qürbətdə!

*Kabil,
9 iyun 1968-ci il*

...

ÜRƏYİM

Bilmirəm, əlindən hayana qaçım,
Ay mənim cəfakəş, qanan ürəyim.
Dünyanın dərdləri sənəmi qalıb?
Ay qəmlər əlində yanan ürəyim.

*Kabil,
18 sentyabr 1968-ci il*

...

ƏGƏR...

Əgər insafın var, gəl demə belə:
Arzular üstünə yağın qaram mən.
Xoşbəxtlə xoşbəxtəm, ölləm ölənlə –
Yetimə-yesirə havadaram mən.

Ey könül, qəm xar ol, insan dərdi çək.
Onsuz bu ömür də nəyimə gərək?!
Birinə ümid ver, birinə çörək –
Tək buna, tək buna can axtaram mən.

İnsan, min ehtiram bu böyük ada,
Onunçün ömür də verərəm bada.
Eşqimi, sevgimi ona dünyada –
Öləndən sonra da yaşadaram mən.

*Kabil,
20 oktyabr 1969-cu il*

...

QOŞMA

Ömrümdə heç giley etmərəm səndən,
Zəhər də içərəm əlindən sənin.
İzn ver, doyunca dönüm başına,
Doyunca qoy öpüm dilindən sənin.

Həsrətdən yanırım, söylə nə edək,
Səni görəni kimi çırpınır ürək.
Sənsən bu dünyada ən gözəl çiçək,
Mən ki məst olmuşam gülündən sənin.

Sənin həsrətinlə yaşaram, inan,
Bu dəli könlümün fəryadına yan.
Mənimlə xoş danış, mehriban dolan,
Qoyma paymal olum yelindən sənin.

Bizim xoş günümüz hələ daldadır,
Ləbini əmdikcə ağzım bal dadır.
Bax ki ürək dostun yaman haldadır –
Tutsam da anicə, belindən sənin.

*Kabil,
1 may 1969-cu il*

...

QOŞMA

Bir əfqan dostumun xatirəsinə

İki gündür dildarımdan ayırıyam –
Gecə-gündüz dilim deyər – yar-yar.
Səba yeli, yetir məni canana,
Xəlvət gecə, ona sözüm var-var.

Fəraqına inan, məndə dözümlə yox,
Ondan qeyri bir kimsədə gözümlə yox.
İşvəsində, qəmzəsində sözümlə yox,
Məmələri bapbalaca; nar-nar.

Bədənlə billur, dodaq şirin-baldı, bal,
Qaşlar nazik, gözlər qara bir xəyal.
Dəli könül, qucağında düşüb qal –
Mərmər sinə ağappaqdı – qar-qar.

*Baqram,
15 iyun 1969-cu il*

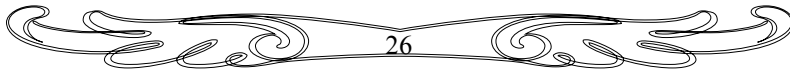
...

QOŞMA

Yenə gəlir üzünə qara ayrılıq,
Səni məndən ayrı salar, əzizim.
İnsafı yox, mürvəti yox, qanı yox –
Ürəyimdə ocaq qalar, əzizim.

Nə qədər ki bu dünyada mən varam –
Gecə-gündüz yollarına baxaram.
Sənsiz gülüm, olarammı heç aram –
Sevinc mənə haram olar, əzizim.

Kabil,

25 avqust 1969-cu il

...

GƏLMƏSİN

Könlüm səndən dönən deyil,
Gəlmir xoşuna, gəlməsin.
Mən sevirəm, qədrimi bil,
Nadan tuşuna gəlməsin.

İncit, necə istər kefin,
Əzabıma baxıb sevin!
Ölsəm, ağla, qoy heyifin
O göz yaşına gəlməsin.

Taleyimin üzü sərtidi.
Eşqindən dönən namərddi.
Unudulmaq yaman dərddi –
Gülüm, başına gəlməsin.

Kabil,

3 avqust 1969-cu il

...

KÖNLÜM

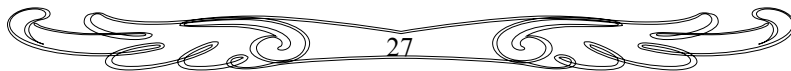
Gözümü açandan bir gün görmədim,
Allah, nələr çəkdi zillətdə könlüm.
Olmazın dərdü-qəm axdı üstümə –
Dağlardan ağırdu siqlətdə könlüm.

Bunlar azmış yəni, başına dönüm,
İndi də kömürdən qaradır günüm.
Dünyanı yandırar harayım, ünüm,
Yandı, külə döndü möhnətdə könlüm!

Kabil,

23 avqust 1969-cu il

...

EY KÖNÜL

Ey könül, yamanca öyünürdün hey,
Sevib-sevilməkdə tək olmusan sən.
Bir mələk eşqində yanıb şam təki,
Əriyib incəlib tük olmusan sən.

Onunla xoşbəxtdin uşaqlar kimi,
Necə vüqarlıydın o dağlar kimi,
Dönüb xatirəyə yarpaqlar kimi,
Yollara, bağlara tökülmüsən sən.

Hanı o xoş çağın, o xoş günlərin,
Səndən üz döndərir o nazlı pərin,
Ölməyin yaxşıdır, yoxmuş xəbərin,
Heyif, sevgilinə yük olmusan sən.

*Bakı,
13 aprel 1971-ci il*

...

VİDA

Ayrılıq günüdür, gəl vidalaşaq,
Gözüm qan ağlayır, qəlbim qan dolu.
Ayrılıq günüdür, gəl qucaqlaşaq,
Ah, necə uzundur bu hicran yolu.

*Bakı,
10 may 1971-ci il*

...

ŞEİR

Başımın üstündə əcəl dolanır,
Eşqinlə xilas et ölümdən məni.
Bu cahən bağında bir gül sevmişəm –
Ayrırma özündən – gülümdən məni.

Gözümün ağında, qarasında sən!
Qəlbimin əzablı yarasında sən.
Yansam aşıqlərin arasında, sən
Özün tanıyarsan külümdən məni!

*Bakı,
15 iyul 1971-ci il*

...

GÜLÜM

Sənin hicranına dözmək çətindi,
Sənsiz keçən anlar ömürmə, gülüm.
Məni inildədən bu həsrətindi,
Ürəyim poladmı, dəmirmi, gülüm?

«Sən» deyib sızlayır qəlbimin başı,
Fəryadım yandırır torpağı, daşı.
Əzizim, qurudu gözümün yaşı –
Yanıb külə döndü, kömürmə, gülüm?!

*Bakı,
18 iyul 1972-ci il*

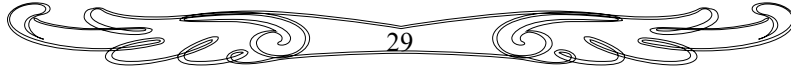
...

ÜRƏYİM

İnan ki, namərdəm səni unutsam,
Səni ömrüm boyu anar ürəyim.
Sənsiz bir an belə yaşaya bilməz,
Sönər bir şam kimi, donar ürəyim.
Fələk çox oyunlar açıb başıma,
Heç kim rəhm etməyib axan yaşıma.
Talemi çıxardı səni qarşıma?
Səni bir xilaskar sanar ürəyim.

*Bakı,
27 avqust 1972-ci il*

...

ÖPDÜM GÖZLƏRİNDƏN...

Öpdüm gözlərindən, nurlandı dünyam,
Nisgilli gözlərim güldü, nə güldü?!
Ömrümə gün doğdu, sandım, əzizim,
Üstümə şəfəqlər, nurlar töküldü.

Sən oldun, mən oldum, dünyamız oldu,
Dağıldı başımın dumanı, sisi.
O qara gözlərin aynamız oldu,
Orda da biz queduq bir-birimizi.

Sən əsdin, mən əsdim, titrədi yer-göy,
Allah, bu yuxuydu, yoxsa ki nəydi?!
Səni ulduzlara qaldıracaqdım,
Sevincdən dizlərim bükülməsəydi.

Öpdüm ağ sinəndən, mərmər sinəndən,
Ağız dada gəldi, dil dada gəldi.
Bir ömür rahatlıq nədir bilməyən,
Qəlbim quzu kimi yatdı, dincəldi.

Yuxuya həsrətəm mən neçə vaxtdır,
İzn ver, başımı sinənə qoyum.
Öp, oxşa, sıgalla saçımı mənim,
Mən də körpən kimi yatım, uyuyum.

Bakı,

28 avqust 1972-ci il

...

AY GÜLÜM

Yenə də ayrıldıq. Qismətimə bax,
Düşdü uzaqlara yolum, ay gülüm.
Sənsiz mən kormuşam, gözümmüşsən sən,
Gözlərinə qurban olum, ay gülüm.

Sənsiz bu yerlərdə tənhayam, təkəm,
Bədəndən ayrılmış qanlı ürəyəm.

Dibçəkdə bəslənmiş susuz çiçəyəm,
Qoyma həsrətindən solum, ay gülüm.

Sənsiz mən heç yanda tutmuram qərar,
Ölümdən qorxmuram, ölümə nə var?
Təkcə arzum budur, ay ömrü bahar,
Öləndə yanında ölüm, ay gülüm.

Yenə də gələrəm, qucaqlaşarıq,
Sevincdən, fərəhdən aşıb daşarıq.
Xəlvətə çəkilib pıçıldaşarıq,
Dolanar boynuna qolum, ay gülüm.

*Yalta,
25 dekabr 1972-ci il*

...

YARASINDA MƏN

Tapmışam ömrümün ağ gününü bil,
Xumar gözlərinin qarasında mən.
Səni görmək üçün sürünüb gəlləm
Olsam, bu dünyanın harasında mən.

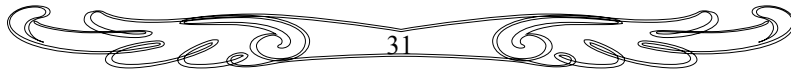
Eşqin varlığında od qalayıbdır.
Dilim daim səni haraylayıbdır.
Qəlbini bir nadan yaralayıbdır.
Yaşaram qəlbinin yarasında mən.

Sənsiz yaman olur bilirsən halım,
Gözüm qan ağlayır, dönür əhvalım.
Qıyma ki, dayanım, qoyma ki, qalım.
Ömür yollarının yarısında mən.

*Baki,
17 aprel 1972-ci il*

...

AYRILIQ

Dünyada nə qədər dərd var, ay aman,
Onların içində təkdi ayrılıq.
Səndən uzaq saldı qovuşan zaman,
Sinəmə necə dağ çəkdi ayrılıq.

Adını deməkdən yorulmur dilim,
Neynim ki, əlinə çatmayır əlim.
Qəmli gözlərimdən, inan, gözəlüm,
Bahar yağışları tökdü ayrılıq.

Sənmişsən ömrümün şəkəri, qəndi,
Sənsiz üzüm gülmür, gülüm, nədəndi?
Qocaldım, başıma qar da ələndi,
Belimi gör necə bükdü, ayrılıq.

Sənsiz bomboş imiş ürəyim, beynim,
Sənsiz açılmayıb bir dəfə eynim.
Ürək dözə bilmir, axı mən neynim –
Dünyada ən ağır yüküdü, ayrılıq.

Moskva,

20 sentyabr 1972-ci il

...

HƏSRƏTİN

Ayrılıq üstümə güldü, nə güldü,
Sinəmə basıldı közü həsrətin.
Ağladım, gözümə tor gəldi, gülüm.
Kor olsun, deyirəm, gözü həsrətin.

Sinəmi dağladı sinəsi dağlı,
Qapımı bağladı qapısı bağlı.
Bilməz nə çəkirəm mən bədbəxt oğlu,
Düşməsə həsrətə özü həsrətin.

Moskva,

25 sentyabr 1972-ci il

...

MƏNİM

Səndən ayrılalı qaradır günüm,
Dərdi-qəm üstümə nə gülür mənim?!
Həsərdən əriyir ürəyim, canım,
Dizlərim yollarda bükülür mənim.

Mən elə yanımışam oduna, gülüm,
Fələk də çatammaz dadıma, gülüm.
Güldüyüm heç gəlmir yadıma, gülüm –
Gözümdən yağışlar tökülür mənim.

Hicranın əlindən hayana qaçım?
Həsərdən quruyur ömür ağacım.
Gündə birər-birər ağarır saçım –
Ömrümün sarayı sökülür mənim.

*Moskva,
26 sentyabr 1972-ci il*

...

İNSAFIN HANI?

Deşibdir qəlbimi hicranın oxu,
Gecələr gözümə getməyir yuxu.
Başına dolanım, insafın hani?
Oduna qalanım, insafın hani?

Yuxun necə şirin, necə də dərin.
Necə də yuxuya gedir gözlərin?
Mən hələ oyağam, varmı xəbərin?
Başına dolanım, insafın hani?
Oduna qalanım, insafın hani?

Moskva,
28 sentyabr 1972-ci il

...

SƏN NİYƏ YOXSAN?

Hər yana baxıram, görünür yerin.
Sən niyə yoxsan?
Düşür yadıma şirin sözlərin,
Sən niyə yoxsan?!

Dərdimdən sinəmə əyilir başım.
Sən niyə yoxsan?
Cahanı qərq edir selə göz yaşım;
Sən niyə yoxsan?!

Yanğına düşübdür ürəyim, yanar.
Sən niyə yoxsan?
Bu qara günümdən tale utanar,
Sən niyə yoxsan?!

Girirəm yerimə, yerim soyuqdur.
Sən niyə yoxsan?
Sən yoxsan, deməli, kainat yoxdur!
Sən niyə yoxsan?!

Moskva,
28 sentyabr 1972-ci il

YANAN MƏKTUBLAR

Yandı məktublarım... Sən yandırdın, sən.
Bilmədim bu səndə nə həvəs idi?
Yaralı könlümə yaralar vurdun –
Mənə əzabların, gülüm, bəs idi.

Yandı ürəyimin səsi, fəryadı.
Gözümdən sel-sular axıb çağladı.
Ömrümün sütunu qopdu, laxladı.
Mən sonra anladım o nə səs idi.

Ağladın, dözmədim göz yaşına mən.
Səni bağışladım candan, ürəkdən.
Peşəm yanmaq olub, özün bilirsən,
Taleyim əzəldən mənim nəhs idi.

*Bakı,
15 oktyabr 1972-ci il*

...

YAR ATDI GETDİ

Ağla həzin-həzin bədbəxt ürəyim,
Səni dar günündə yar atdı, getdi.
Ölməli mən idim, atılmalı mən –
Sənin nə günahın var, atdı, getdi.

*Bakı,
23 oktyabr 1972-ci il*

...

GİZLİ-GİZLİ

Ey könül, odlara saldın sən məni,
Özün də mənimlə yan, gizli-gizli.
Hicrana nə dözüm, nə taqət qalıb,
Əriyib bu bədən, can gizli-gizli.

*Bakı,
13 noyabr 1972-ci il*

...

SƏN MƏNİ SEVƏNDƏN

Sən məni sevəndən tanrı olubsan,
Mən səni sevəndən “dəliyəm”, gülüm.
Sən mənim ömrümün solmaz baharı,
Mən sənin ömrünün gülüyəm, gülüm.

Sən məni sevəndən gülüb gözlərin,
Şəkərə, noğula dönüb sözlərin.
Mən səni sevəndən bu göyün, yerin
Bahar yağışyam, seliyəm, gülüm.

Sən məni sevəndən açıb çiçək, gül,
Şeirə, nəğməyə dönüb o könül.
Mən səni sevəndən yaşayıram, bil,
Mən səni sevməsəm, ölüyəm, gülüm.

*Bakı,
15 noyabr 1972-ci il*

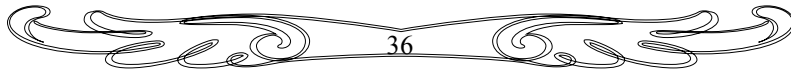
...

TƏKCƏ SƏN

Kimdir mənim gecə-gündüz andığım?
Təkcə sən.
Kimdir mənim həsrətilə yandığım?
Təkcə sən.
Kimdir məni bu dünyaya bağlayan?
Təkcə sən.
Kimdir mənsiz həzin-həzin ağlayan?
Təkcə sən.
Kimdir mənim ürəyimdə həzin-həzin ney çalan?
Təkcə sən.
Kimdir mənim gözlərimdə tanrım kimi ucalan?
Təkcə sən.
Kim olacaq mən öləndə başım üstə ağlayan?
Təkcə sən!
Qara günlü, qara geyən, qara örpək bağlayan?
Təkcə sən.

*Yalta,
28 dekabr 1972-ci il*

...

OLUB

Kimə neyləmişəm, ay gözəl pərim,
Ahu-zar, göz yaşım qismətim olub.
Kədərlə, qüssəylə keçən günlərim,
Ömrümün bəzəyi-ziynətim olub.

Nə qədər əzablar çəkmişəm, aman,
Yanmışam, olmuşam yer ilə yeksan.
Məni bu dünyada yaşadan, inan –
Yerlərə, göylərə nifrətim olub.

Təkcə bir arzuyla döyünür ürək,
Səninlə ağlamaq, səninlə gülmək.
Sənin ayağının altında ölmək,
Dünyada ən böyük niyyətim olub.

*Yalta,
30 dekabr 1972-ci il*

...

TƏBRİZİM

İstərəm gələm Təbrizə,
Gələ bilmirəm, bilmirəm.
«Gözümdən qanlı axar su» –
SİLƏ bilmirəm, bilmirəm.

Həsrətdən bağrım sökülür,
Ürəyimə qar tökülür.
Bu dünyanın üzü gülür –
Gülə bilmirəm, bilmirəm.

Aradakı uca dağmı?
O dağ elə qalacaqmı?
Görüş qismət olacaqmı?

Hələ bilmirəm, bilmirəm.

Yer üzündə necə gəzim?
Çatmır sənə əlim, səsım.
Səni görməmiş, Təbrizim,
Ölə bilmirəm, bilmirəm.

*Yalta,
30 dekabr 1972-ci il*

...

BİR GÖZƏL SEVMİŞƏM...

Bir gözəl sevmişəm mən,
Ürəyi incə.
Nur tökülər gözündən,
Dodağı qönçə.

Bir mələk sevmişəm mən,
Zəkası dərin.
Bir çiçək sevmişəm mən,
Şahı güllərin.

Səsində kaman dinər –
Vurğunam ona.
Yer də, göy də sevinər,
Doğulduğuna.

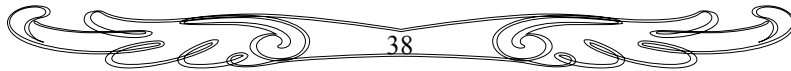
Qızlar həsrətlə baxar:
Qəşəngdir necə.
Sönməz məhəbbəti var –
Sevir gizlicə.

*Bakı,
10 aprel 1973-ci il*

...

VƏFALIM MƏNİM

Körpə uşaq kimi məsumsan, gülüm,

Təzə gəlin kimi həyalım mənim.
Mən sənə sadıqəm, sən mənə sadıq –
Leylidən, Şirindən vəfalım mənim.

Yolunda ürəyim qəltan qanına.
Mən ki and içmişəm sənın canına.
Ölsəm, o dünyadan gəlləm yanına,
Sənın yanındadır xəyalım mənim.

Bakı,

15 aprel 1973-cü il

...

BAHARDA DOĞULDUN

Baharda doğuldun, ömrü baharım.
Onünçün beləcə ətirlisən sən.
Sənə ömrüm boyu səcdə eylərəm,
Yanımda dünyadan xətirlisən sən.

Bu gün ad günüdür, ay adı göyçək:
Ürəyim səadət arzular sənə.
Qəşəng ol, zərif ol daim bahar tək –
Həmişə söyləyim ilk bahar sənə.

Bakı,

27 aprel 1973-cü il

...

SƏNƏ

Ömrün qürub çağı gəldin ömrümə,
Bilməm, yuxudu bu, həqiqətdi bu.
Gözümə inanmaq istəmirəm heç,
Röyada gördüyüm səadətdi bu.

Göylərdən endinmi, səsinə qurban,
Sən necə zərifsən, necə mehriban.
Heç nə istəmirəm daha tanrıdan,

Təşnəsi olduğum məhəbbətədi bu!

*Bakı,
21 may 1973-cü il*

...

LALƏ

Adın düşüb dillərə,
Tək bircə dağla, lalə.
Mənim milyon dağım var
Halıma ağla, lalə.

Həmdəm oldum sənənlə,
Ürək sözümlü dinlə.
Məlhəm ləçəklərinlə,
Yaramı bağla, lalə.

Taleyim necə döndü,
Bəxt ulduzum da söndü.
Dağlar da ağ büründü –
Çəkdiyim ahla, lalə.

Eşit ahı-zarımı,
İtirmişəm yarımı.
Mənim göz yaşlarımı
Əmanət saxla, lalə.

*Bakı,
13 iyun 1973-cü il*

...

ÖLƏNDƏN SONRA

Bilirsən, nə zaman doğulmuşam mən?
Eşqin ləzzətini biləndən sonra.
Bilirsən, nə zaman gülüb gözlərim?
Əlinlə yaşını siləndən sonra.

Ürəyimin fəryadını dinlə sən;

Bir həsrətdir varlığımı göynədən
Sağlığında uzaq düşdün, eh, nədən?
Gələrsən üstümə öləndən sonra.

*Bakı,
15 iyul 1973-cü il*

...

SƏNSİZ

Dağlarda bir yetim quzu mələdi,
Sandım ürəyimdir mələdi sənsiz.
Bədbəxtəm, zəliləm, günü qarayam –
Mənim güzəranım belədi sənsiz.

*Bakı,
12 avqust 1973-cü il*

...

SƏN GEDƏLİ

Sən gedəli könlüm olub qəm evi,
Ağ gündüzüm qara zülmət olubdur.
Sən gedəli boynubükük olmuşam,
Nəsim ah-fəğan, zillət olubdur.

Üzüm gülməz, sən ki, yoxsan yanımda,
Ayrılığın od qalayıb canımda.
Unudulub şöhrətim də, ad-sanım da,
Qismətim göz yaş, möhnət olubdur.

Kaş quş olub mən yanına uçaydım,
Yenə səni oxşaydım, qucaydım.
Ondan sonra bu dünyadan köçəydim –
Sən deyəydin, yazıq rahat olubdur.

*Bakı,
8 dekabr 1973-cü il*

...

BİR NADANA

Ay nadan, qəlbimə dəydin bu axşam,
Axı qəlbimdəki yara incidir.
Körpə uşaq kimi hey sızıldayır –
Əli yetişməyib yara, incidir.

*Bakı,
9 dekabr 1973-cü il*

...

KİMİM VAR?

Həyatımsan, ürəyimsən, canımsan,
Səndən başqa bu dünyada kimim var?
Günahkaram qabağında, əzizim –
Salma məni yanar oda, kimim var?

Sənsiz inan, yaşamaram bir an da,
Bir ürəyik, bir döyünək bir canda.
Tək qəlbinə sığmışam cahanda,
Qıyma məni o unuda, kimim var?

*Bakı,
12 dekabr 1973-cü il*

...

YENƏ SƏNİ SEVƏCƏYƏM

Gözlərimin işığı, bil,
Ürək səndən dönən deyil.
Gözlərimə çəkilsə mil,
Yenə səni sevəcəyəm.

Axı bizim əhdimiz var,
Saçlarıma yağsa da qar.
Bir gün məni udsa məzar –

Yenə səni sevəcəyəm.

*Bakı,
13 dekabr 1973-cü il*

...

AYRILDI

Ayrıldım yarımından, ay ellər, bu gün,
Elə bil, o dağlar çəndən ayrıldı.
Zalımlar qoymadı öpəm, oxşayam,
Baxdı gözü yaşlı gəndən, ayrıldı.

Göylərin ürəyi titrədi zağ-zağ,
Ayağım altından qaçdı da torpaq.
Bu zalım dünyanın işinə bir bax,
Sevinc küsüb getdi, qəmdən ayrıldı.

Kəçməyəm mən sənin bu günahından,
Ulduzlar alışdı bu gün ahımdan.
Yarımın gözündə bir şeydir inan,
Dünyadan ayrıldı, səndən ayrıldı.

*Bakı,
16 dekabr 1973-cü il*

...

NƏDƏNDİ?

Sinəmdən ah qopdu, titrədi yer, göy,
Yandırdı torpağı, daşı, nədəndi?
Xəzər də quruyar, çaylar da, gülüm,
Qurumaz gözümün yaşı, nədəndi?

Yadımdan çıxarmı məndən küsdüyün,
Qaş-qabaq sallayıb dodaq büzdüyün?
Şümşad barmağını qucan üzüyün,
Gözüm rəngindədir qaşı, nədəndi?

*Bakı,
17 dekabr 1973-cü il*

...

NƏDƏN?

Dağların başında qar əriyibdi,
Əriməz könlümün bu qarı nədən?
Gəlib yer üzünə al-əlvan bahar,
Açılmaz ömrümün baharı nədən?

*Bakı,
18 dekabr 1973-cü il*

...

BİLMƏZ

Gəlməsən ömrümə qaranquş kimi,
Onda qar əriməz, yaz ola bilməz.
Adını qəlbimə yazmışam, gülüm,
Dünya dağılsa da, pozula bilməz.

*Bakı,
19 dekabr 1973-cü il*

...

MƏNİM

Sən arzum, diləyim, eşqim, canımsan,
Sən sözüm-söhbətim, mənamsan mənim.
Mən səndə görmüşəm özümü gülüm,
Sən ləkə götürməz aynamsan mənim.

Yolunda qoymuşam inan bu canı,
Yolunda halaldır Əlinin qanı.
Sənə dəyişməyəm iki cahanı –
Sən ki bu dünyada dünyamsan mənim.

Bakı,
20 dekabr 1973-cü il

...

ÖMRÜMÜN ÇIRAĞI

Qəlbimin qanıyla yazmışam, gülüm,
Adını ömrümün varaqlarına.
O qara gözlərin nur çeşməsidir –
Bənzəyir dünyamın çiraqlarına.

Mən necə əl çəkim bir cüt narından?
O ağ bədəninəndən – quzey qarından.
Öpdükə doymuram dodaqlarından –
Şəkər səpilibdir dodaqlarına.
Sənsiz yaşamaram mən birə an da,
Yolunda qurbandır bu baş, bu can da.
Ömürdən qiymətli nə var cahanda?
Mən onu atmışam ayaqlarına.

Bakı,
22 dekabr 1973-cü il

...

SƏNSİZ

Sənsizlik yamanmış! Yandı ürəyim,
Sənsizlik yükünü daşımaq olmaz.
Çörəksiz, havasız, susuz yaşaram,
Sənsiz bu dünyada yaşamaq olmaz.

Bakı,
25 dekabr 1973-cü il

...

SƏNİ GÖRMƏSƏM

Dünyalar başıma dolanar mənim,
Ey gözəl çiçəyim, səni görməsəm.

Canımda ocaqlar qalanar mənim,
Ey huri-mələyim, səni görməsəm.

Bir kimsə görərmi gülən çağımı,
Həsrətin yandırar ömür bağımı.
Hicran viran qoyar can otağımı,
Gül açmaz diləyim, səni görməsəm.

Sən elə bilmə ki, sənsiz mən varam,
Sən elə bilmə ki, mən bəxtiyaram.
Sən elə bilmə ki, sənsiz yaşaram,
Partlayar ürəyim, səni görməsəm.

Bakı,

3 yanvar 1973-cü il

...

SƏNİN ÜRƏYİN

Billur tək təmizdir, ayna kimi saf,
Niqablı qönçədir ürəyin sənin.
Arzular dünyası, layla dünyası,
Zərifdir, incədir ürəyin sənin.

Bakı,

6 yanvar 1974-cü il

...

SƏN ŞER İSTƏDİN

Sən şer istədin, indi, qulaq as,
Şirin məhəbbətin şerdi, gülüm.
Ən incə mahnıdır, ən zərif duyğu,
Varlığın əfsundu, schirdi, gülüm.

Sənin gözəlliğin bənzər nağıla,
Nə bəyana sığar, nə də nağıla.
Sənsiz bu kainat uça, dağıla,
Ürəyim uf deməz, nə sirdi, gülüm?

Yuxuda gördüm ki, gözündən iraq,

Ölmüşəm, büküblər kəfənə dümağ.
Başım bədənimdən ayrılıb, ancaq,
Ürəyim «əzizim» deyirdi, gülüm.

*Bakı,
2 mart 1974-cü il*

...

GEDİRSƏN

Gedirsən, sən məni ağlar qoyursan,
Bəs kim göz yaşımı siləcək mənim.
Hər ... deyəndə bir can deyirdin –
İndi kim qədrimi biləcək mənim.

Həsrətin qəlbimdə yandırır ocaq,
Ömrümü alova, oda atacaq.
Günüm kömür kimi qara olacaq –
Ürəyim çırpınıb öləcək mənim.

*Bakı,
22 mart 1974-cü il*

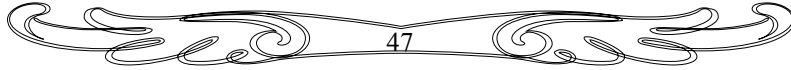
...

GÜL

Mən gül gətirirəm, sevinmirsən heç,
Boynunu peşiman bükür güllərim.
Üzünə baxmırsan, solub-saralır,
Məndən də xəcalət çəkir güllərim.
Ömrün baharını döyür yağışlar,
Qar tökür başıma tufanlı qışlar.
Mənə oxşayıblar boynu sınımışlar,
Xəlvətdə göz yaşı tökür güllərim.

*Bakı,
20 aprel 1974-cü il*

...

ƏZİZİMİN AD GÜNÜNƏ

Dünyaya baharla birgə gəlmisən,
Bahar sənə görə bahar olubdur.
Eşqim ulduzlara qaldırıb səni,
Ömrün sevinc olub, vüqar olubdur.

Gəncliyin bir şirin mahnıya bənzər,
Zili də şirindir, bəmi də şirin.
Onu dinləməkdən usanmaram mən,
Onun sevinci də, qəmi də şirin.

Sənə ucalıqda tay ola bilməz,
Gözümdə ən uca dağ olmusan sən.
Varlığın eşqinlə yoğrulub, gülüm,
Mən səni sevən gün doğulmusan sən.

*Bakı,
23 aprel 1974-cü il*

...

MAHNI

Yaxana bənövşə taxmısan,
Saçına al xına yaxmısan.
Yuxuda gözümə baxmısan,
Ürəyim titrəyib tel olub,
Kainat qəlbimdə gül olub.

*Bakı,
30 aprel 1974-cü il*

...

DƏNİZİN

Ey könül, yar bura qədəm basıbdır –
Qumlu sahilində uyu dənizin.
Deyirlər, şor olur, içsən öldürər –
İçdim, şor deyilmiş suyu dənizin.

Bakı,
5 may 1974-cü il

...

DÜNYADA

Məni qılınc kəsməz, güllə də batmaz,
Amma acı sözün əyər dünyada.
Bircə gün səninlə xoşbəxt yaşamaq –
Yüz ömrə, min ömrə dəyər dünyada.

O şirin busəndən bal dadır ağızım,
Bir təkcə səninlə xoşbəxtəm, quzum.
Bu həyat, de, mənim nəyimə lazım,
Sənsiz yaşayarsam əgər dünyada?

Mən sənə nəğmələr oxuyacağam,
Nə qədər səsım var, nəfəsım vardır.
Səni sevəcəyəm, nə qədər sağam –
Sənsiz bu kainat mənə məzardır.

Çiçəklər də solar, günəş də sönər,
Sönməz məhəbbətim sənə dünyada.
Vücudum əriyib torpağa dönər –
Ruhum səni sevər yenə dünyada.

Bakı,
10 may 1975-ci il

...

SƏN

Sən mənim gözümlün işıq çeşməsi,
Sən mənim ən ülvi arzularımsan.
Sən mənim qəlbimin eşqi, həvəsi,
Sən mənim solmayan ilk baharımsan.

Sən mənim varlığım, şirin həyatım,
Sən mənim qırılmaz qolum-qanadım.
Sən mənim şərəfim, şöhrətim, adım,
Sən mənim dünyada iftixarımsan.

Sən mənim aləmə baxan gözümsən,
Sən mənim ocağım, odum, közümsən.
Sən mənim özümsən, inan, özümsən,
Çəməndə gülümsən, dağda qarırımsan.

Sən mənim nəfəsim, varlığım, canım,
Sən mənim qəlbimdə çırpınan qanıam.
Sən mənim ürəyim, arxam, həyanım,
Sən mənim yarırımsan, mənim yarırımsan.

*Bakı,
15 iyun 1975-ci il*

...

ÖL DESƏN MƏNƏ

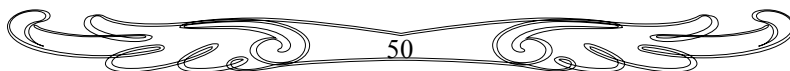
Yaşatsan yaşaram, yaşatmasan yox,
İnan ki, ölərəm «öl» desən mənə.
Gözümdən qanlı yaş axıdan zaman,
Ay gülüm, gülərəm, «gül» desən mənə.

Əgər ürəyinə dəysə bir nadan –
Əsərəm, coşaram, qoparram tufan.
İzini, tozunu, nəslini, canan,
Dünyadan silərəm, «sil» desən mənə.

Bir gün acı hicran ayırsa bizi,
Atsa alovlara ürəyimizi.
Adlayıb dağları, aşıb dənizi,
Yanıma gələrəm, «gəl» desən mənə.

*Bakı,
5 iyul 1975-ci il*

...

SƏN OLMAYANDA

Sən getdin... sevincim getdi səninlə,
Günəş gözlərimdə söndü bir anda.
Qanadsız, arzusuz yaşaram, inan,
Ay gülüm, yanımda sən olmayanda.

Gəzirəm dəli tək şəhəri, bağı,
Sən gəzən yerləri dolanıram mən.
Öpürəm ayağın dəyən torpağı,
Həsrətlə təzədən odlanıram mən.

Başımın üstündən uçuş təyyarə,
Qatarlar şütüyür gözüm önündən.
Gecə də, gündüz də, azı min kərə –
Deyirəm, ay sizə qurban olum mən.

Gətirin, gətirin əzizimi siz,
Bir ovuc kül olub yanıb ürəyim.
Mənim dərdlərimə siz dözməzsiz,
Daş dəymiş şüşə tək sınıb ürəyim.

*Bakı,
28 avqust 1975-ci il*

...

GƏL

Hicranın üzü qara,
Çəkir qəlbimi dara.
Mən hara, dözüm hara,
Ay qənirsiz gözəl, gəl,
Gəl, gəlməmiş əcəl, gəl.

Gözü yollarda ölsəm,
Batar matəmə aləm.

Yox, həsrətlə ölmərəm,
Ay qənirsiz gözəl, gəl,
Gəl, gəlməmiş əcəl, gəl.

*Bakı,
29 avqust 1975-ci il*

...

YANINDA

Gül nəfəsin gül qoxuyur, ay gülüm,
De gül nədir, çiçək nədir yanında.
Bu dünyada mələkdən də gözəlsən,
Huri nədir, mələk nədir yanında.

Nə qədər ki sən yoxlarsan, mən varam,
Nə qədər ki sən seversən, yaşaram.
Bir gözələ göz ucuyla baxmaram,
Gözəl nədir, göyçək nədir yanında.

Sənsiz olsam, varlığımı sarar qəm,
Sənsiz olsam, bircə anda ölərəm.
Gözlərimi sənə qurban verərəm,
Bu can nədir, ürək nədir yanında.

*Bakı,
10 oktyabr 1975-ci il*

...

ÇIRAQLARIYMIŞ

Adımı qumların üstünə yazdın,
Bunlar eşqimizin varaqlarıymış.
Baxdım gözlərinə, inandım, gülüm,
Gözlərin ömrümün çiraqlarıymış.

*Bakı,
18 oktyabr 1975-ci il*

...

MƏST

Vüsalına qovuşandan sərxoşam,
Vüsalından hələ məstəm, hələ məst.
Yerdəyəmmi, göydəyəmmi, bilmirəm,
Dünya özü görməyibdir belə məst.

Bəxtəvərəm, məskənimdir o ürək,
Mən sevən gün doğulmuşam, ey mələk!
Yer üzündə aşiq varmı mənim tək –
Doğula məst, yaşaya məst, ölə məst!!

*Bakı,
25 oktyabr 1975-ci il*

...

SƏNİNÇÜN

Gecələr yuxuna girəydim sənin,
Öpüb oxşayaydım tellərini mən.
Boynuma dolanmış görəydim, gülüm,
O şümşad barmaqlı əllərini mən.

Sən mənim olaydın, mən də ki sənin,
İtəydik içində dumanın, çənin.
Gəzəydik dağlarda, çölün-çəməninin
Səpəydim başına güllərini mən.

Ömründən siləydim qəmi-kədəri,
Olaydın dünyanın ən bəxtəvəri.
Əsəndə üstündən hicran yelləri,
Qovaydım o hicran yellərini mən.

Bakı,

2 noyabr 1975-ci il

...

MƏN

Həsretindən bir dəliyə dönmüşəm,
Vüsalınçın ömür verrəm bada mən.
Ocaq kimi közərmişəm, sönmüşəm –
Müntəzirəm bir qığılcım oda mən.

Ürəyimə eşqində «yan» demişəm:
«Can» demisən, mən sənə «can» demişəm.
Bir canım var, sənə «qurban» demişəm –
Ya sən öldür, gülüm, məni, ya da mən.

Bakı,

5 noyabr 1975-ci il

...

MƏNİM GÖZÜM DƏNİZDİ

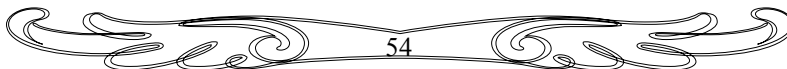
Mənim gözüm dənizdi, çimərsən gözlərimdə,
O mərmər bədənini göz yaşında yuyarsan.
Mavi dalğalarımda öpüb oxşaram səni,
Məst olub nəfəsimdən qoynumda uyuyarsan.

Mənim gözüm dənizdi, dikilər yollarına,
Zərrin damcılarımı qədəminə çilərəm.
Sən dənizə gəlməsən, dönüb sərin küləyə –
Səni əzizləməkçin eyvanına gələrəm.

Mənim gözüm dənizdi, incisi sən, dürrü sən –
Gözümün bəbəyində səni gizli saxlaram.
Əgər bir gün söyləsən: «Unutmuşam səni mən» –
Dəniz kimi coşaram, dəniz boyda ağılaram.

Bakı,

25 mart 1976-cı il

...

GƏLƏCƏYƏM MƏN...

Sən ey yer üzünün məleykə qızı,
Vurğun ürəyimin sözünü dinlə.
Bu gün taleyimin doğub ulduzu,
Dünyaya gəlmişəm mən də səninlə.

Zərifim, qəşəngim, ürəyi nurlum,
Müqəddəsim mənim, təmizim mənim.
Leyli dəyanətlim, Şirin qürurlum,
Ey allahım mənim, əzizim mənim.

Saçları xurmayım, incə yerişlim,
Gözləri günəşdən ziyalımsan sən.
Ey qönçə dodaqlım, mirvari dişlim,
Qaşları ayparam, hilalımsan sən.

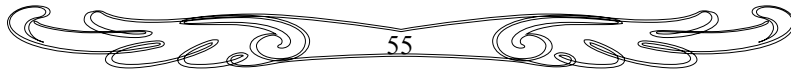
Həsrətlə yaşadım sənsiz neçə il,
Həsrətlə ömrümü elədim yarı.
Tanrının yazığı gəldi elə bil,
Qismətim elədi sən tək dildarı.

Bir gözüm ağladı, bir gözüm güldü,
Sənə gah qovuşdum, gah ayrı düşdüm.
Başıma hicranın odu töküldü,
Mən belə yanğıyı harda görmüşdüm.

Nə qədər sən varsan, sevgili canan,
Nəğmələr oxuyub güləcəyəm mən.
Əgər ölmüş olsam, qalxıb məzardan,
Sənin ad gününə gələcəyəm mən.

26 aprel 1976-cı il

...

AY MƏNİM SƏADƏTİM

Gedirsən, ömrüm yanır,
Ahım ərşə dayanır.
Göy başıma dolanır –
Ürəyim qalır yetim,
Ay mənim səadətım.

Sənsiz anım il olur,
Sənsizlik müşkül olur.
Gül alıram, gül solur –
Çiçəyim qalır yetim,
Ay mənim səadətım.

Ölürəm aram-aram,
Gecələr yatammıram.
Çörəyə əl vurmuram –
Çörəyim qalır yetim,
Ay mənim səadətım.

Getmə, qayıt, ay quzum,
Sənsiz sönür ulduzum.
Ürəyimdə min arzum –
Diləyim qalır yetim,
Ay mənim səadətım.

*Bakı,
1-2 iyul 1976-cı il*

...

AĞRIN ALIM

Bu çərxi dönmüş fələyə,
Neyləmişəm, ağrın alım.
Açılmamış güllərimi,
Etdi həşəm, ağrın alım.

Ovlağına buzlar yağır,
İtkin düşmüş baxtım, çağır.
Ruhu düşkün, yükü ağır,
Cəfakəşəm, ağrın alım.

Hər bir hökmü edən vaxtdı,
Nə hakimdi, nə də taxtdı.
Qoy o gülsün, ağlamaqdı,
Mənim peşəm, ağrın alım.

*Bakı,
5 iyul 1976-cı il*

MƏN SƏNƏ QURBAN OLUM

Gözlərimin işığı,
Mən sənə qurban olum.
Ömrümün yaraşığı,
Mən sənə qurban olum.

Eşqim, arzum, diləyim,
Mənim çarpan ürəyim,
Ay qənirsiz mələyim –
Mən sənə qurban olum.

Sənsən qolum, qanadım,
Sənsən şöhrətim, adım.
Sənsən gülüm, həyatım –
Mən sənə qurban olum.

*Bakı,
28 avqust 1977-ci il*

...

MƏN

Səninçün gülüşəm, arzuyam, güləm,
Şirin bir rəyayam, səadətəm mən.
Səninçün cahanam, şeirəm, nəğməyəm,
Səninçün vəfayam, sədaqətəm mən.

Təşnə ürəyinçin sərin bulağam,
Sənin olacağam, nə qədər sağam.
Səninçün dünyada arxayam, dağam –

Səninçün ətirəm, tərəvətəm mən.

Sənin ürəyinəm, mavi gözünəm.
İsti nəfəsinəm, şirin sözlünəm.
Sənin varlığınam, sənin özünəm –
Səninçün şərəfəm, şərəfətəm mən.

Sənə arzu dolu şirin cahanam.
İstərəm tək sənin oduna yanam –
Kim deyər, səninçün adi insanam?
Təpədən dırnağa məhəbbətəm mən.

Bakı,

1 aprel 1977-ci il

...

BİLMİRƏM

Min fəğan qoparır bağçada bülbül,
O nələr söyləyir gülə, bilmirəm.
Sənsiz mehribanım, bu yer üzündə
Necə yaşamışam, hələ bilmirəm.

Halıma yanmırsan, a gülyanağım,
Çətin ki, sağalar bu sinədağım.
Gülüşə həsrətdir gözüm, dodağım,
Gülmək istəyirəm, gülə bilmirəm.

Mənim necə böyük dərdim var, aman.
Şirin vüsalındır dərdimə dərman.
Sudan çıxarılmış balıqam, inan,
Sənsiz can verirəm, ölə bilmirəm.

Bakı,

5 aprel 1977-ci il

...

GƏL

Gəl, səni bağrıma basım, əzizim,
Öpüm əllərindən, ayaqlarından.

Eşqimdən nəğmələr oxuyum sənə,
Sevinc yaşı axsın yanaqlarından.

Sevdaı başını qoy dizim üstə,
Xumar gözlərinə baxım doyunca.
Nə desən, mən deyim bu gözüm üstə,
Bu anlar uzansın ömür boyunca.

Bir həzin nəğmə de, uyusun aləm,
Uyusun günəş də, sular da, yer də.
Biryolluq köcünü çəkib getsin qəm,
Uyusun pərişan düşüncələr də.

Bir həzin nəğmə de, əbədi olsun,
Yazılsın ömrümün varaqlarına.
Qəlbin saf eşqimin məbədi olsun,
Səcdəyə mən gəlirəm ayaqlarına.

*Bakı,
25-27 aprel 1977-ci il*

...

HEÇ ETMİŞƏM MƏN

Bu kövrək eşqimi, körpə eşqimi
Bəsləyib böyüdüb qoç etmişəm mən.
Tanrım yazmışdı ki, «bəxtim qaradır»
Tanrım yazanları heç etmişəm mən.

Könlümü vermişəm sənə, a dilbər,
Yolunda qurbandır bu can, bu gözlər.
Min bir əzab ilə ölsəm də əgər –
Demərəm ömrümü puç etmişəm mən.

Hicranlı, vüsallı dəmlər gözəldir,
Sevincli, nəşəli qəmlər gözəldir.
Bir gün eşidərsən bir xəbər gəldi –

Bu sənli dünyadan köç etmişəm mən.

Bakı,

19 mart 1977-ci il

...

ÖLƏRƏM

Ömrümün bağında bir gül açılıb,
Xəzan ləçəyini yolsa, ölərəm.
Düşsə əgər qasırgaya, tufana,
Saralsa, ölərəm, solsa, ölərəm.

Göz yaşından su içibdir o çiçək.
Ona neynər dəli tufan, sərt külək.
Vüsalından sərxoş olub bu ürək,
Aralıqda hicran olsa, ölərəm.

Ayrılığı heç salmayaq gəl yada,
Sevgimizdən uzaq olsun qan-qada.
Deyirlər, sevənlər ölmür dünyada,
Bir gün bu məhəbbət ölsə, ölərəm.

Bakı

27 mart 1977-ci il

...

DEYİLƏM

Bu son şeiri, nəğməni,
Xatirə saxlayarsan.
Səssizcə oxuyarsan,
Gizlicə ağlayarsan.

Qəlbim qandı, gözüm nəm,
Ömürlük yoldaşım qəm.
Bir də çətin sevinəm –
Bir də gülən deyiləm.

Sındır qol-qanadımı,
Soldur gül-büsatımı.

Sil qəlbindən adımı
Mən ki silən deyiləm.

*Bakı,
16 may 1977-ci il*

MƏN

Sənin məhəbbətindən yorulub usanmaram,
Gecə-gündüz dalınca kölgən tək gəzənəm mən.
Eşqinin yollarında min ağrıya, əzaba,
İşgəncəyə, zülümə Fərhad tək dözənəm mən.

Hicranın ağır olur dünyanın dərd-sərindən,
Vüsəlın şirin olur cahan şərbətlərindən,
Oxlasan da, nazınla qəlbimi min yerindən,
Ay mənim mehribanım, heç səndən kəsənəm mən?

Həyatımın mənası sənsən dünyada gülüm,
Sənsiz kor olsun gözüm, sənsiz lal olsun dilim.
Bilmək istəsən nəyəm, ağıllım, şirindillim?
Qönçə dodaqlarından qopan bir busənəm mən.

*Bakı,
20 may 1978-ci il*

...

SEVƏCƏYƏM

*Bəstəkarı Cavanşir Quliyev, ən gözəl ifaçısı Türkiyədə klip
çəkdirən, az görüb, çox sevdiyim Brilyant xanımdır.*

Nurdan yaranmışan, nurdur baxışın,
Ulduzlar göylərə gözündən düşüb.
Sevən ürəyimə bu atəş, bu od,
Sevən ürəyinin közündən düşüb.

Səndən ayrı düşmək – ən böyük günah.
Ağaran saçıma baxıb çəkmə ah.
Yüz telim həsrətdən ağarıb, vallah,
Bircə dən bir acı sözündən düşüb.

Eşqinlə ucalan uca bir dağam,
Səni sevəcəyəm – nə qədər sağam.
Bir kəsi deməyə qoymayacağam –
Sevgilin qocalıb gözündən düşüb.

*Bakı,
10 aprel 1978-ci il*

...

NƏDƏNDİ?

Musiqisi və ilk ifası çox sevdiyim Baloğlan Əsrəfovundur.

Gah ağlatdın, gah güldürdün sən məni,
Hikmətini bilmək olmur, nədəndi?
Selə-suya qərq elədim cahanı –
Göz yaşımı silmək olmur, nədəndi?

Nə biləydim, xəzan vurmuş gülmüşəm,
Öz ömrümü sənin ömrün bilmişəm.
Fələk məni ağladanda gülmüşəm,
Sən ağlatsan, gülmək olmur, nədəndi?

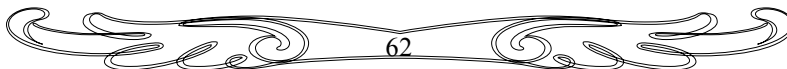
Yaşamağa nə aman var, nə güman,
Başım üstən heç çəkilmir sis-duman,
İstəyirəm həsrətinlə verim can,
Həsrətindən ölmək olmur, nədəndi?

*Bakı,
28 aprel 1978-ci il*

...

SAÇLARIM AĞARIR

«Saçlarım ağarır» - söylədin, aman!

Söküldü bağrımın başı ah, bu dəm.
Qəm yemə, gözəlīm, o ağ saçları
Oxşaya-oxşaya qaralda billəm.
Günlər görmüşəm ki, qaradan qara.
Ahlar çəkmişəm ki, güllər saralıb.
Səni göz yaşımıla çimizdirərəm –
Bir də görərsən ki, saçın qaralıb.

Sönməsin qəlbimin odu, atəşi,
Qoyma haqdan yanan bu ocaq sönə.
Mən yanı, tüstümdən saçın qaralsın,
Ağlıq bəxş eləyim o ağ bədənə!!!

*Bakı,
15 may 1979-cu il*

...

NƏDİ?

Ürəyimi eləyib şam,
Ağlamışam səhər-axşam.
Göz yaşında qər q olmuşam,
Səllərin günahı nədi?

*Bakı,
15 oktyabr 1979-cu il*

...

SƏN UNUDARSAN?

Gözümün nurusan, qəlbimin odu,
Yamacda çiçəksən, zirvədə qarsan.
Sənsiz bu dünyada necə yaşardım?
Bu qəmli dünyada nə yaxşı varsan.

Bir sual gəmirir ömrümü bəzən,
De, necə unudar sevəni sevən?
Torpağın altda da unutmaram mən –
Torpağın üstündə sən unudarsan?

Bakı,

10 noyabr 1979-cu il

XƏTRİMƏ DƏYƏN GÜN

Xətrimə dəyən gün tufanlar qopar,
Xətrimə dəyən gün sən ağlayarsan.
Ya nahaq böhtana düşərsən, gülüm,
Ya nadan qəlbini sındırır yaman,
Oturub dizini qucaqlayarsan.

Xətrimə dəyən gün yağar yağışlar,
Qarışar tökülən göz yaşlarıma.
Tökülər üstümə boranlar, qışlar,
Baxan «yazıq!» deyər baxışlarıma.
Oturub dizini qucaqlayarsan.

Bakt,

18 oktyabr 1979-cu il

...

HƏSRƏT

Həsərdən ürəyim olubdu dağ-dağ,
Gözümün yaşı da quruyub, inan.
Mən səni həmişə görürəm, ancaq
Sənə əlim yetmir, necə uzaqsan!

Səsini eşitsəm, qəlbim titrəyir,
Addım səslərindi qulaqlarımda.
Səni görməyəndə göy yerə dəyir,
Gül adın çırpınır dodaqlarımda.

Ömür həsrət ilə ötdü yarıdan,
Gözümə ağ düşdü, saçlarıma dən.
Qəlbimə eşqini yazan yaradan
Elə hey dedi ki, sən gələcəksən.

Gəlişin bayramdı, gedişin yasdı,
Gəlirsən – diriyəm, gedirsən - ölü.
Sənsiz bu dünya da dünya olmazdı,
Sənsiz mən də yoxdum, ay ömrüm gülü.

*Bakı,
20 oktyabr 1979-cu il*

...

SEVMİR MƏNİ

Ömrünə qurban getdiyim,
Sevmir məni, sevmir məni.
Ağusunu nuş etdiyim,
Sevmir məni, sevmir məni.

Xətrin əziz saxladığım,
Fərağında ağladığım,
Ömürlük bel bağladığım,
Sevmir məni, sevmir məni.

Vəfasızmış dünya yaman,
Vəfasızdan aman, aman.
Bir ölümə qalıb güman,
Sevmir məni, sevmir məni.

*Bakı,
23 oktyabr 1979-cu il*

...

MƏNƏ ŞER YAZDIN

Mənə şer yazdın gecə yarısı,
Qələmsiz, kağızsız, ürəyindəcə.
Sən ey gözlərimin ağı-qarası,
Kaş sənle olaydım o xoşbəxt gecə.

Mənə şer yazdın, doldu gözlərin,
İslandı ağappaq naz balışın da.
Ey mənim mələyim, düşünsən dərin,

Özün də şersən, o göz yaşın da.

Mənə şer yazdın, nə bəxtəvərəm,
O kövrək misralar şah əsərindi.
Mən sənli dünyada ölə bilmərəm,
Ölsəm, müsibətin göydən dərindi.

Mənə şer yazdın, necə həzindi,
Onda ürəyin var, sən özün varsan.
O şer ömürlük mənim bəsimdi,
Bir də mən öləndə şer yazarsan.

Bakı,

3 noyabr 1980-ci il

...

ÖMÜRLÜK

Gün olub nur saçdın yoluma, canan,
Gül olub üzümə güldün ömürlük.
Qəmli gözlərimdən axan yaşları,
O ağ əllərinlə sildin ömürlük.

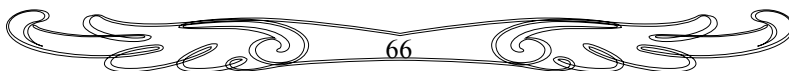
Əzəldən məhəbbət təşnəsi könlüm,
Sənsiz keçən günüm ölümdür, ölüm.
Öpüb əzizlədin məni sən, gülüm,
Özünə sevgili bildin ömürlük.

Qədim qalaq-qalaq, qədim dağ idi,
Dünyam da qaranlıq bir otaq idi.
Könlüm xəzan vurmuş bir yarpaq idi –
Ömrümə bahar tək gəldin ömürlük.

Bakı,

5 noyabr 1980-ci il

...

ÖPDÜM YANAĞINDAN

Öpdüm yanağından, yandı dodağım,
Qəmli gözlərimdə dan üzü güldü.
Sevincdən titrədi əlim-ayağım,
Üstümə şəfəqlər, nurlar töküldü.

Yenə gözlərimdə nur oldu aləm.
Qışda bahar oldu çöl-çəmən bu gün.
Ey tanrım, ey tanrım, nə bəxtəvərəm,
Öpmüşəm yarımın üzündən bu gün.

Sınıq ürəyimdə kökləndi bir saz.
Bir sevinc nəğməsi oxudu könlüm.
Bu gün yer üzünü axtar, tapılmaz,
Səndən bəxtəvəri yox idi, könlüm.

O an bir yuxuydu, incədən-incə,
Hələ ayılmayım qoy ondan, aman!
Ayna qabağında durub gizlicə,
Öpdüm səni öpən dodaqlarımdan!

*Bakı,
13 iyun 1980-ci il*

...

YAŞAYA BİLMİRƏM

Başı qarlı dağam, gülüm,
Çənsiz yaşaya bilmirəm.
Bir qanadsız quşam, inan,
Dənsiz yaşaya bilmirəm.

Olsam gərəksiz, yaşaram,
Susuz, çörəksiz, yaşaram.
Mən bu ürəksiz yaşaram,
Sənsiz yaşaya bilmirəm.

*Bakı,
15 iyul 1980-ci il*

SEV MƏNİ

*Musiqisi Cahangir Cahangirovundur.
Ən gözəl ifaçıları xalq artisti Ağadadaş Ağayev və
Elxan Şirinovdur*

Ürəyimə od salıbdır bir gözəl,
Odu deyir, közü deyir: «Sev məni».
Dilində «get» deyir, ürəyində «gəl!»
Qaşı deyir, gözü deyir: «Sev məni».

Mən sevirəm, məhəbbətim min aləm,
Qismətimiz gah sevinədi, gah da qəm.
Qədəmləri dəyən yerdən öpürəm,
Ayağının tozu deyir: «Sev məni».

Yer üzündə gözəllikdə o birdi,
Sevən könlüm tellərinə əsirdi,
Yaram üstə duz bassa da, nə sirdi?
Şirin olur duzu, deyir: «Sev məni».

Ondan başqa bir kimsədə yox gözüm,
Gül adıdır əzəl sözüm, son sözüm.
O Tanrıya qul olmuşam mən özüm,
Tanrım gəlib özü deyir: «Sev məni».

*Bakı,
27 aprel 1980-ci il*

...

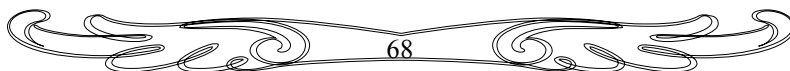
GÖYLƏR QIZI

Sən göylər qızısan, günsən, işıqsan;
Sənin od-alovun ömrümə bəsdı.
Bu qəmli dünyama sən yaraşıqsan,
Sənsiz nəfəs belə çəkmək əbəsdı.

*Bakı,
18 iyul 1980-ci il*

...

OLMA

Pərişan eylədin məni ömürlük,
Səni ömrün boyu pərişan olma.
Bir inci itirdin, tapa bilməzsən –
Mənim yoxluğumdan peşiman olma.

Məzarım üstünə yazılar adın –
Torpağın altda da yandırar odun –
Mənə günəş idin, hayıf, olmadın,
Özünün ömrünə çən-duman olma.

Axıtma gözünün incilərini,
Yaxşının, yamanın öyrən yerini.
Əgər məndən sonra sevsən birini –
Yazıqdı, onu da unudan olma.

*Bakı,
11 aprel 1981-ci il*

...

YAZIQ

Qılınc çəkdi ürəyinin hökmünə,
Sən yazıqsan, mən yazığam, biz yazıq.
Ürək qandı, dodaq qabar, göz nəmli,
Ürək yazıq, dodaq yazıq, göz yazıq.

*Bakı,
15 aprel 1981-ci il*

...

ŞƏHRİYARA

Bu ayrılıq dağ çəkibdi sinəmə,
Ah-amanım ulduzlara yetişər.
Ayrı salan elə ayrı salmayıb,
Özün söylə, əlim hara yetişər?

İnsaf elə, bir halıma yan mənim:
Eləmisən ürəyimi qan mənim,
Nəstər sənin, xəncər sənin, can mənim,

Ölən necə ilk bahara yetişər!

Taleyimin başı yaman qaldadı,
Tanrı məni ümid ilə aldadı.
Yüz ildi ki, bu ürəyim yoldadı,
Görən haçan Şəhriyara yetişər!

*Bakı,
19 aprel 1982-ci il*

...

SƏN ÇEŞMƏSƏN

Sən çeşməsən, qəlbim sənə təşnədi,
Niyə belə gəndən-gənə axarsan.
Sən atəşsən, mən bir atəşpərəstəm,
Mən yandıqca sən yandırıb yaxarsan.

*Bakı,
4 yanvar 1983-cü il*

...

İPƏK

Gözəllərin gözəlidi sevdiyim,
Bədən billur, ürək ipək, dil ipək.
Bir əfsundur, tanrım özü yaradıb –
Diş mirvari, dodaq qaymaq, tel ipək.

Gözəllikdə de, o hara, sən hara?
Ürəyimdən od vermişəm o yara.
Sən həsəddən dönüb oldun zərxara,
Alış, ipək, dağıl, ipək, öl, ipək.

*Bakı,
4 mart 1983-cü il*

YENƏ GƏLƏRƏM

Qırx bahar görmüsən, qırx qış dünyada,
Bu şirin ömrünə alqış dünyada.

Quruca bir adım qalmış dünyada,
Səninlə ömrümü yarı bölərəm.

Bilsəm o dünyada yenə həyat var,
Bilsəm o dünyada sevir insanlar,
Uçurub məzarı, eh, mənə nə var,
Səni sevmək üçün yenə gələrəm.

*Bakı,
27 aprel 1983-cü il*

...

BİRİ SƏNSƏN, BİRİ MƏN

İki bülbül oxuyur məhəbbət bağçasında,
Biri sənsən, biri mən.
İki ölməz aşiq var sevənlər dünyasında,
Biri sənsən, biri mən.

İki sevgili vardır, həm bədbəxt, həm bəxtiyar,
Biri sənsən, biri mən.
İki ürək çırpınar – arzusu vüsal, bahar,
Biri sənsən, biri mən.

İki həsrətli yaşar yer üzündə ay aman,
Biri sənsən, biri mən.
Bir gün iki can köçər həsrətlə bu dünyadan,
Biri sənsən, biri mən.

*Bakı,
10 may 1985-ci il*

...

MƏNİ SEVİRSƏNSƏ...

«Məni sevirsənsə, özünü qoru»*,

* Misra şairə Hökumə Billurindir.

Başından bir tük də əskik olmasın.
Məni sevirənsə, gözümün nuru,
Qəlbin kövrəlməsin, gözün dolmasın.

Məni sevirənsə, öz qədrini bil,
Qoyma saçlarına dən düşə vaxtsız.
Məni sevirənsə, oxu, şadlan, gül,
Qoyma qəm sevincə görüşə vaxtsız.

19 may 1985-ci il

...

QOŞMA

Ayrılığın kül ələyib başıma,
Saçlarıma qüzey qarı yağıbdir.
Qocalmışam, ürək ölüb sinəmdə.
Həsret məni məngənə tək sıxıbdir.

Gecə-gündüz hey ağlaram səninçün.
Yeri-yurdu qucaqlaram səninçün,
Daş-torpağı cırmaqlaram səninçün,
Əllərimin dırmaqları çıxıbdir.

Bir soyuqluq duysam, əgər sözündə,
Biganəlik görsəm, qara gözündə,
Bir ah çəkib kül olaram özüm də –
Deyərəm ki, tanrım məni yıxıbdir.

Bakı,

21 may 1987-ci il

...

MƏN SƏNƏ VURĞUNAM

Mən sənə vurğunam, qurbanın olum,
Sənsiz gecələr də kırımaz bu qəm.
Sənsən bu dünyada qanadım-qolum,

Sənsən bu dünyada həm sevinc, həm qəm.

Sən sevirsen, ölüm məndən uzaqdı.
Əgər sevmirsənsə, ölməyim haqdı.
Sənin divanənəm, mənki haçaqdı,
Sənin xəyalındı ömrümə həmdəm.

Sənin gözlərimdə min sevinc, qəm var,
Sənin ürəyində min bir aləm var.
Neçə ki əlimdə mənim qələm var,
Səni vəsf edəcək bu kağız, qələm.

O qədər şirinsən, əzizsən, canan,
Keçərəm yolunda bu şirin candan.
Tanrı uzaq etsin məni hicrandan –
Hicrinin əlindən inan, ölərəm.

Sənsən bu dünyada ümid, pənahım,
Səni sevməyimdir ancaq günahım.
Sənsiz mən ölüyəm, nurlu sabahım,
Səninlə ağlaram, sənle gülərəm.

*Bakı,
10 iyun 1987-ci il*

...

UNUTMA MƏNİ, UNUTMA

Vəfasız olma dünya tək,
Unutma məni, unutma.
Sənsiz qan ağlayar ürək,
Unutma məni, unutma.

Əzabı var məhəbbətin.
Hicranına dözmək çətin.
Əgər varsa sədaqətin,
Unutma məni, unutma.

Bakı,

18 iyun 1988-ci il

...

SƏNSİZ YAŞAYA BİLMİRƏM

Başı qarlı dağam, gülüm,
Çənsiz yaşaya bilmirəm.
Bir qanadsız quşam, inan,
Dənsiz yaşaya bilmirəm.

Olsam gərəksiz, yaşaram,
Susuz, çörəksiz yaşaram.
Mən bu ürəksiz yaşaram –
Sənsiz yaşaya bilmirəm.

Bakı,

10 noyabr 1992-ci il

...

BİLMƏM NƏDƏN BELƏ?

Musiqisi və il ifası Zeynəb Xanlarovanındır

Bilməm, nədən belə doğmasan mənə
Bir belə qohumun, yadın içində?
Tək sənin adını yazmışam, gülüm,
Qəlbimə min gözəl adın içində.

Eşqinlə inləyən bir bülbül oldum.
Sənə nəğmə oldum, qızılgül oldum.
Sənsə atdın oda, yanıb kül oldum –
Mən səni qoymazdım odun içində.

Bakı,

1 mart 1994-cü il

NİYƏ SEVMƏDİN MƏNİ?

Ay nisgilim, ay dərdim,
Niyə sevmədin məni?
Ömrümü sənə verdim,
Niyə sevmədin məni?

Həsət qara yel oldu.
Göz yaşlarım sel oldu.
Qəlbim qanlı göl oldu –
Niyə sevmədin məni?

Sən – ümidim, pənahım,
Ərşə dirəndi ahım.
Axı nəydi günahım,
Niyə sevmədin məni?

*Bakı,
5 mart 1994-cü il*

...

GÜLÜM

Bu gözəl dünyada sən varsan, varam,
Bu gözəl dünyada sənlə yaşaram.
Bu gözəl dünyanın qəlbi, gözü sən –
Sən necə gözəlsən, necə gözəlsən.

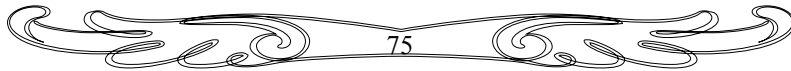
Nəfəsin bahardı, adın bahardı –
O billur bədənini ağappaq qardı.
Sən onun qədrini bilməzsən, gülüm,
Sənin yanındakı bilməz, sən, gülüm –
Tanrının özüsən, son ahımsan sən,
Ümidim, dayağım, günahımsan sən.

*Bakı,
17 mart 1994-cü il*

...

İNDİ YAŞA

Vicdanının gözü kormuş,
Hayıf, indi düşdüm başa.
Zalım məni yaman saldı
Çiskin vaxtı dağa-daşa.

Yetim qaldı əlimdə gül,
Dəli oldu yazıq könül.
Ürək, qana dönüb tökül,
Gözlərimdən daşa-daşa.

Qaynayırımı içində kin?
Nə ağırmiş müsibətin!
Sənin inci məhəbbətin
Dəyişildi qaşa-daşa.

Arzuların getdi bada,
Heç düşmərsən daha yada,
Diri gözlü atdı oda,
Gülüb dedi – indi yaşa!

Bu dünyanı dolanıb gəz,
Namərd, mərdlik nədir bilməz,
Qədirbilməz, qədir bilməz,
Nahaq döymə dizə-başa.

*Bakı,
27 aprel 1995-ci il*

...

VƏFA

Vəfasızdan vəfa ummaq əbəsmiş,
Hicranında oda yanmaq əbəsmiş.
Vəfalıdan zəhər al, iç, bal dadar,
Vəfasıza könül vermə, aldadar.

*Bakı,
30 aprel 1995-ci il*

OLDU

Mən bilməzdim namərdimiz çox imiş!
Mərdlərimiz bunu bilib pərt oldu!
Elə dəhşət, elə vəhşət gördüm ki,
Təəccübdən iki gözüm dörd oldu.

Bu ağrıya dözmək çətin, ilahi!
Dar günüdü bu millətin, ilahi!
Məgər bitməz bu zillətin, ilahi?
Yaşamağım ürəyimə dərd oldu!

*Bakı,
24 may 1998-ci il*

...

BİLMƏZ

Gecə qərib, mən qərib –
Hər ikimiz müztərib.
Bu eşqi Allah verib,
Özü da ala bilməz.

Bir gül əkdim bağımnda,
Ömrün xəzan çağında,
Sənin gül qucağında
Ömründə sola bilməz.

Sənin dərdin dərdimdi,
Ürəyimdə dərd dindi,
O namərd vallah, indi,
Dünyada qala bilməz.

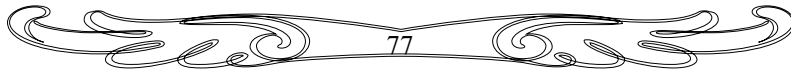
*Bakı,
5 iyul 1998-ci il*

...

SƏN MƏNİM OLACAQSAN

Göylərdən endi bir səs;
Sən mənim olacaqsan.
Gəl, qaçma məndən əbəs,
Sən mənim olacaqsan.

Gözlərin – nur çeşməsi;

Ürəyin eşq təşnəsi.
Sevəmməzsən heç kəsi –
Sən mənim olacaqsan.

Səndən uzaq qan-qada.
Ömrünü vermə bada.
Göy yerə qovuşsa da –
Sən mənim olacaqsan.

*Bakı,
10 iyul 1998-ci il*

...

AĞLAMA, GÖZƏL

Ağlama, gözəl, ağlama,
Bu, alın yazın imiş!
Sevdim, qədrimi bilmədin,
Bu sevgi azın imiş!?

*Bakı,
1 may 1999-cu il*

...

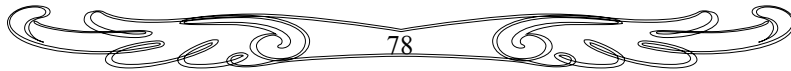
ÜRƏKDİR

Həyat yolu düz deyil,
Ömür yarı, yüz deyil.
Qəlbim yara, köz deyil,
Bu ağlayan ürəkdir,
Vallah-billah, göz deyil.

*Bakı,
3 may 1999-cu il*

...

YETİMLİYİM

*Bu il, yəni 1999-cu ildə yetimliyimin 50 illiyinin
yasını saxlayıram. İlahi, mən 50 ildi yetiməm.
Yetimlər, təsəlli üçün mənə baxın, yanıma gəlin.
Mən sizə dözümlü dərslər verə bilərəm.*

Əlli ildi mən yetiməm dünyada,
Nə atam var, nə anam var, ilahi.
Öz ömrümü qurban verdim vətənə,
Nə satan var, nə alan var, ilahi!

*Bakı, bağ,
13 sentyabr 1999-cu il*

...

İLAHİ

Gözüm qanla doludu,
Ömrüm həsrət yoludu.
Könlüm Allah quludu –
Sən özün bil, ilahi.

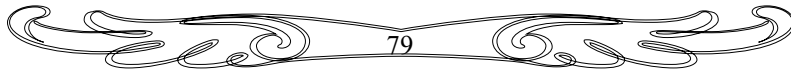
Ağlaram için-için;
Ayrılıq - şərab, için.
Dünyaya gəldim neçin?
Sən özün bil, ilahi.

Sevdim bir namərdi mən,
Qan axar ürəyimdən.
Yandırır məni bu qəm.
Sən özün bil, ilahi.

Ölürəm aram-aram.
Qan sızır köhnə yaram.
Onu bağışlamaram –
Sən özün bil, ilahi!

*Bakı, bağ,
14 mart 1999-cu il*

...

MƏNİMDİ

Mizinin üstündə bir güldan durur;
Güldanı sənindi, gülü mənimdi.
Ömür sarayımda bir tonqal çətdin;
Ocağı sənindi, külü mənimdi.

*Bakı, bağ,
28 aprel 1999-cu il*

...

ƏYİLMƏDİM

Atam, anam öldü, getdi.
Mən neynim, ölə bilmədim?
Kimsə kimə boyun əydi,
Mən heç kəsə əyilmədim.

*Bakı, bağ,
13 sentyabr 1999-cu il*

...

SƏN ÖMRÜN BOYUNCA TƏK QALACAQSAN

Qədrimi bilmədin, ay qədirbilməz,
Sən ömrün boyunca tək qalacaqsan.
Küsdürdün qəlbimi, qarına gəlməz,
Sən ömrün boyunca tək qalacaqsan.

Səadət qonmuşdu başına sənin,
Çünki mən çıxmışdım qarşına sənin,

Dilin zəhər qatdı aşına sənin,
Sən ömrün boyunca tək qalacaqsan.

Göz yaşın yuyacaq yanaqlarını,
Yuya bilməyəcək günahlarını.
Tanrı da eşitməz o ahlarını,
Sən ömrün boyunca tək qalacaqsan.

Zər-ziba içinə süsləsələr də,
Naz-nemət içində bəsləsələr də,
Yanında olsa da nəvə də, ər də,
Sən ömrün boyunca tək qalacaqsan.

Pərişan, peşiman baxıb yollara,
Nə ah çək, nə də ki sən geyin qara.
Məni diri-diri gömdün məzara,
Sən ömrün boyunca tək qalacaqsan.

Bakı,

15 aprel 1999-cu il

...

OXUMA BU NƏĞMƏNİ

Oxuma bu nəğməni, oxuma,
Ürəyim alt-üst olur, inan.
Sənli günlərim gəlir yuxuma,
Vüsalla dəyişir yerini hicran.

Röyada bir ömür yaşayırdıq biz,
Sən də bəxtəvərsən, mən də bəxtəvər.
Mən necə xoşbəxtəm, duya bilməzsən,
Xoşbəxtəm yuxuda ölərsəm əgər.

Bakı,

1 iyun 2001-ci il

...

GECƏLƏR YUXUMA BİR PƏRİ GƏLİR

Gecələr yuxuma bir pəri gəlir,

Mələklər gətirir qanadlarında.
Bu nə səadətdir vermişən mənə?
Tanrım, qanım donur damarlarımda.

Zərifdir, incədir, güldür, çiçəkdir,
Elə bil gülüstan içindəyəm mən.
Ətrindən bihuşam, sərxoşam sanki,
Sanıram anamın qucundayam mən.

Nağıl aləminə düşürəm, Allah,
Başımı qoyanda sinəsi üstə.
Öpürəm, öpürəm, ancaq doymuram,
Dodaqları baldır, dili də püstə.

Gözü nur çeşməsi, ürəyi büllur,
Bədəni ağ mərmer, elə bil qardı.
Elə naz eyləyir, ürəyim qopur,
Vüsali nə şirin, ağlım apardı.

Sənə qurban olum, ay nazlı pərim,
Xoşbəxtəm ömrümün bu çağında mən.
Heç nə istəmirəm dünyadan, ancaq
Ölmək istəyirəm qucağında mən.

*Baki,
2 iyun 2002-ci il*

...

SƏN DEMƏDİN, MƏN DEDİM...

«Mən sənə qurban olum» -
Sən demədin, mən dedim.
«Gülümsən, çiçəyimsən» -
Sən demədin, mən dedim.

«Nur çırağı – gözlərin,
Vüsalin necə şirin;
Ürəyimdə var yerin» -
Sən demədin, mən dedim.

«Sənsiz bu dünya heçdi,
Dünya gözümdən düşdü,
Vüsal köçəri quşdu» -
Sən demədin, mən dedim.

«Qəlb dolusu sev məni,
Sevər sevən sevəni,
Sən ömrümün gülşəni» -
Sən demədin, mən dedim.

«Dünya – güldü, çöl – çəmən,
Allahım, nə gözəlsən,
Mən ölərəm, sən ölsən» -
Sən demədin, mən dedim.

*Bakı,
2 aprel 2003-cü il*

...

AH, NECƏ DARIXMIŞAM

(Nəğmə)

Yenə gəldin yuxuma,
Xoş gəlmisən bu axşam.
Bilirsənmi səninçün,
Ah, necə darıxmışam?!

Bir anım keçmir sənsiz,
Özüm də mat qalmışam.
Bilirsənmi səninçün
Ah, necə darıxmışam?!

Səninlə baharam mən,
Sənsiz qarlı bir qışam.
Bilirsənmi səninçün,
Ah, necə darıxmışam?!

Yaxına gəl, əzizim,
Sönsün çıraq, yansın şam.

Bilirsənmi səninçün,
Ah, necə darıxmışam?!

*Bakı,
5 aprel 2003-cü il*

...

YALAN

«Yalan danışma» - dedim, danışdın.
«Ürəyini gizləmə» - dedim, gizlədin.
Nə dedim, vallah, hamsını tərsinə elədin.
Bax, elə bununla da ay bədbəxt,
Sevgimizin başına kül ələdin.

*Bakı,
29 oktyabr 2003-cü il*

...

İNANMIRSAN, İNANMA

Sən mənim allahımsan –
İnanmırsan, inanma.
Göz yaşımısan, ahımsan –
İnanmırsan, inanma.

Ürəyimşən, canımsan,
Damarımda qanımsan,
Dinimşən, imanımısan –
İnanmırsan, inanma.

Günəşimşən, ayımsan,
Fəryadım, harayımsan,
Mənim tale payımısan –
İnanmırsan, inanma.

*Bakı,
15 may 2003-cü il*

...

ŞƏKİL

Şəklini atdım oda,
Əvvəlcə gözün yandı.
Alov keçdi qəlbinə,
Ağzında sözün yandı.

*Bakı,
20 iyul 2003-cü il*

...

YUXU

Sən allah, yuxuma girmə gecələr,
Qorxuram sevincdən öləm yuxuda.
Yaman istəyirəm hamıdan gizli,
Mən özüm yuxuna gələm yuxuda.

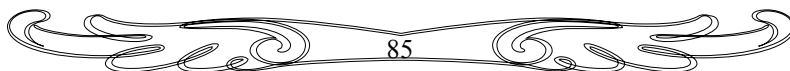
Gələm tufan kimi, gələm sel kimi,
Öpəm gözlərindən, dodaqlarından.
Uyuyam qoynunda qızılgül kimi,
Nə səhər açıla, nə sökülə dan.

Sənə nəğmə deyəm incədən – incə,
Ürəyin qəşş edə xoşbəxtliyindən.
Sərxoş dodaqların hey pıçıldaya:
«Sənsiz neyləyirəm xoşbəxtliyi mən?»

Beləcə, yuxunda yaşayam sənin,
Görmək istəmirəm kimi – kimsəni,
Dünyanın xoşbəxti say özünü sən...
Mənim tək kim sevər axı kim səni?

*Bakı,
14 dekabr 2003-cü il*

...

SƏN...

Sən mənə göz vermişən,
Gözünü görmək üçün.
Sən mənə göz vermişən,
Özünü görmək üçün.

Ümid vermişən mənə,
Dünyada yaşamaqçın.
Qüvvət vermişən mənə,
Nazını daşımaqçın.

Dözüm vermişən mənə,
Hicrana dözə bilim.
Ayaq vermişən mənə,
Arxanca gəzə bilim.

Ürək vermişən mənə,
Sevmək üçün tək səni.
Ürək vermişən mənə,
Sevir o ürək səni.

Mənə ağ gün vermişən,
Qara günüm ağ olub.
Mənə ağ gün vermişən,
Başım uca dağ olub.

Sevinc vermişən mənə,
Dünya gözümdə gülüb.
Sevinc vermişən mənə,
Qəlbimə nur tökülüb.

Qürur vermişən mənə,
Özümü dağ sanmışam.
Atəş vermişən mənə,
Mən oduna yanmışam.

Mənə gülüş vermişən,
Üzüm gülmək öyrənib.
Mənə gülüş vermişən,
Gözüm gülmək öyrənib.

Bakı,
20 dekabr 2003-cü il

...

MƏNİM YAZIQ ÜRƏYİM

Sən onu sevdin neçin,
Mənim yazıq ürəyim?
Ağlarsan için-için,
Mənim yazıq ürəyim.

Qarşına çıxdı, güldü,
Üstünə nur töküldü,
Amma yaş o deyildi,
Mənim yazıq ürəyim.

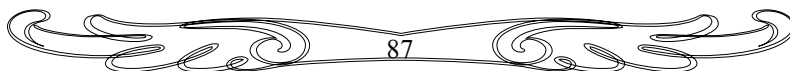
Gənliyin yada düşdü,
Varlığın oda düşdü,
Qan oldu, qada düşdü,
Mənim yazıq ürəyim.

Dünyanın namərdi çox,
Ağrısı çox, dərdi çox.
Daha səndə dözüüm yox,
Mənim yazıq ürəyim.

Atılmış bir çiçəksən,
Bu dərdlə, bəlkə, təksən.
Sən yalqız öləcəksən,
Mənim yazıq ürəyim.

Bakı,
4-6 yanvar 2007-ci il

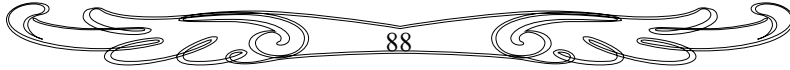
...

ƏN BÖYÜK SEVGİ
HAQQINDA
ƏN KÇİK ROMAN

- O səni çoxmu sevir?
— Çox. Lap çox.
— Necə?
— O qədər sevir, elə sevir ki, yerə-göyə də qısqanır məni. İpək paltarına qısqanır ki, gül bədənimə toxunur; darağa qısqanır ki, ipək tellərini öpür. Qardaşına, qardaşıma da qısqanır.
— Ay dədə! Bəs sən onu nə qədər sevirsen?
— ...
— Aydındır, sevsəydin, mənim yanımda olmazdın.
— ...
— Ağlama. Bu, həyatdır.
— ...
— Düşünürəm: o ki, səni belə yerə-göyə sığmaz bir məhəbbətlə sevir, deyirəm, Allah eləməmiş, indi birdən, qəfildən qapı açılsa, o, içəri girib səni mənim ağışumda görsə, o dəqiqə səni də, məni də öldürər, tikə-tikə doğrar!
— Yox, öldürə bilməz.
— Amma mən olsam, öldürərəm.
— Məni də?
— ...
— Sən məni – öz sevdiyini də öldürərsən?
— Hə, səni də, özü də, birinci səni öldürərəm. Xəyanətinə görə...
— ...
— Yaxşı, de görüm o, niyə öldürə bilməz?
— Ona görə... ona görə ki, o, gəlib məni sənənin ağışında görsə, elə o andaca, lap elə o andaca bağı çatlar, ölər.
— Aman Allah! Ağlama, göz yaşlarına dözə bilmirəm...

*Bakı,
17-22 oktyabr 2007-ci il*

BU VƏTƏNİN ÖZÜ BOYDA DƏRDİ VAR

**KÜL OLSUN BAŞIMA,
TANRIM, KÜL OLSUN...**

Müqəddəs torpağı satılan mənəm;
Kül olsun başıma, Tanrım, kül olsun!
Zindanlar küncünə atılan mənəm;
Kül olsun başıma, Tanrım, kül olsun.

Ucuz ölüm istəyirəm, ölüm yox!
Dərgahına əl açıram, əlim yox!
Hüzuruna mən gəlimmə? Gəlimmə? Yox!
Kül olsun başıma, Tanrım, kül olsun!

Şöhrət gedib, namus gedib, ar gedib!
Mənim üçün nə müqəddəs var, gedib!
Mən necə yaşayım? Torpaqlar gedib!
Kül olsun başıma, Tanrım, kül olsun!

*Bakı,
24 may 1998-ci il*

...

DƏRDİM

Gecələr Qarabağı basıb bağrıma,
Körpə uşaq kimi mışıl-mışıl yatardım.
Yuxularımda – silsilə dağlar,
Gözlərimdə – şır-şır axan bulaqlar,
Xəyallarımda – gah çiçəkdim, gah qardım.

Gözümün qabağında satdılar Qarabağımı,
Gömdülər torpaq altına diri-diri.
Ehey, orada başını aşağı salıb
Pul yığan bığıburma oğlan,
Heç olmasa, gətir mənə o kəndiri.

Daha dözmür ürəyim,
Mən şərəfsiz yaşamaq istəmirəm.
Mən şərəfsiz ölmək istəmirəm,
Namərdlərin ucundan.

Vallah, sabah gedəcəyəm Qarabağa,
Öz əllərimlə asacağam özümü
Şuşada dar ağacından.

*Bakı,
20 aprel 1999-cu il*

...

BU VƏTƏNİN ÖZÜ BOYDA DƏRDİ VAR!

Kimə deyim bu torpağın dərđini?
Satqını var, xaini var, mərdi var!
İstəyirəm bu dünyaya bağiram:
Bu vətənin özü boyda dərđi var!

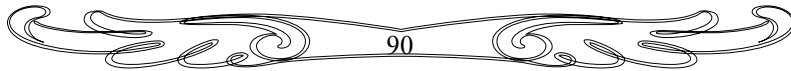
Çağırırım, tanrım, səni imdada!
Uzaq olsun bu millətdən qan-qada!
Mənim gücüm bircə çatır fəryada:
Niyə kardı, Allah, bu dər-bu divar?!

*Bağ,
22 aprel 1999-cu il*

...

İSTƏMİRƏM OĞLUN OLUM, EY VƏTƏN!

Mən səni özümdən çox istəmişəm,
İstəmirəm oğlun olum, ey vətən!
Yolunda kədər də, qəm də yemişəm,
İstəmirəm oğlun olum, ey vətən!

Sən mənim müqəddəs arzularımsan,
Sən mənim yeganə sərvət, varımsan.
Sən mənim yenilməz şah vüqarımsan,
İstəmirəm oğlun olum, ey vətən!

İncimişəm, ürəyimdə dözüm yox!
Satqınlara, xainlərə sözüm yox!
Bu millətin sabahında gözüm yox,
İstəmirəm oğlun olum, ey vətən!

*Bağ,
23 aprel 1999-cu il*

...

QƏZƏLLƏR

OLMADI

Gülüm məndən üz döndərdi, eşqim daşa dəydi mənim,
Min bir çarə elədilər, dərdimə dərman olmadı.

Gecə-gündüz «canan» deyə inləyirəm kaman kimi,
Fəqət mənim bu naləmi qanan bir loğman olmadı.

Ayrılığa dözəmmədim, nə qədər eylədim fəqət,
Gözlərimdən axan qan-yaş bir an da pünhan olmadı.

Mən rica eylədim ondan: Bir də səni görməyəcəm,
Bu gecəni sübhə qədər mənə ol mehman, olmadı.

Dədim, atma mələk məni, sənsiz ömrə eyləyə bilməz,
Ürəyini sənə verən bu Əli Hicran, olmadı.

*Biləsuvar,
7 dekabr 1952-ci il*

...

GETDİ

Mən könlümü bir kimsəyə verməmişdim, fəqət bir gün,
Baxışıyla ürəyimi bir nazənin aldı, getdi.

Onun məhzun baxışından təlatümə düşdü könlüm,
Ürəyimə eşq odunu birçə anda saldı, getdi.

Mən bilmədən, sınımadan könül verdim o dilbərə,
O da mənə könül verdi, bir an fikrə daldı, getdi.

O nazənin mələk mənim heç kimsəyə vermədiyim
Ürəyimin tellərini kaman kimi çaldı, getdi.

Aylar keçdi, atdı məni, öz əhdindən döndü gözəl,
Əli Hicran arxasınca baxa-baxa qaldı, getdi.

*Bakı,
8 yanvar 1953-cü il*

...

A GÜLÜM!

Gecə keçir, tənhalıqdan könül təngə gəlir, bilsən,
Xeyli vaxtdır görməyirəm gül üzünü mən, a gülüm.

Alov çıxır dəhanımdan, görməyirsən bunu məgər?
Yanır könlüm eşq oduna, insaf elə sən, a gülüm.

Həsrətinlə dolaşırım bağçaları gecə-gündüz,
İnləyirəm kaman kimi, nolar görün sən, a gülüm.

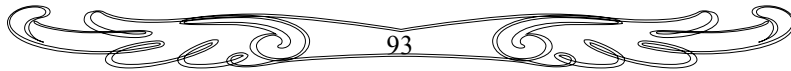
Hanı əhdin, vəfan hanı? Söyləyirdin: «dönmərəm heç»,
Bəlkə, məndən incimisən, küsmüsən qəlbən, a gülüm?

Gözəllərdə vəfa olmaz, bu adətdir əzəl başdan,
Bəlkə, sən də atdın məni bağı-gülşəndən, a gülüm?

Olsun, mənim bir kimsədən şikayətim yoxdur bu gün,
Əli Hicran üz döndərməz, döndərsən də sən, a gülüm.

*Bakı,
18 yanvar 1953-cü il*

...

RÜBAİLƏR

Qüdrətli sel kimi axıb gəlir o!
Şimşək tək gurlayır, çaxıb gəlir o!
Məhəbbət oduna kim yanmamış, kim?!
Yandırır gəlir o, yaxıb gəlir o!

...

Sən mənə bir nəzər salıb getdin, ah!
Ağlımı başımdan alıb getdin, ah!
Könlüm bir kamandı, çalınmamışdı,
Onu həzin-həzin çalıb getdin, ah!!!

...

Sənə qovuşmaqçın elə dönəydim!
Qarşısı alınmaz selə dönəydim!
Könlünü almaqçın ürək dindirən,
Sədəfli sazdağı telə dönəydim!

...

Kaman dindi, ney inləyib zilə gəldi!
Vurğun könlüm əsib sim tək dilə gəldi!
Bu an sevinc çıxdı bağdan, əlində gül –
Yarım gəldi, yarım gülə-gülə gəldi!

...

Kədər mənə güldü, saraya getdi,
Səsi hər ulduza, hər aya getdi!
Uçdu səadətım quştək əlimdən,
Özüm də bilmədim haraya getdi!

1953-cü il

...

TƏK BEYTLƏR

TƏK BEYT

İndi bildim niyə soldun, çiçəyim?
Göz yaşım ilə sulamışdım səni mən!

*Bakı,
15 noyabr 1961-ci il*

...

TƏK BƏND

Dağlarda bir quzu mələdi, quzum,
Sandım ürəyimdir mələdi, sənsiz.
Bədbəxtəm, zəliləm, günü qarayam –
Mənim güzəranım belədi sənsiz.

*Bakı,
2 may 1974-cü il*

...

TƏK BƏND

Sən elə bilmə ki, soyuyub ürək,
Səni sevə-sevə yorulmuşam mən.
Sən elə bilmə ki, eşqim azalıb,
Yox, sənə təzədən vurulmuşam mən.

*Bakı,
5 sentyabr 1974-cü il*

...

TƏK BƏND

Yenə də yetimə döndüm, əzizim,
Boynu bükük qaldım bənövşə kimi.
Güclə püclənmişdi bu sınıq qəlbim:
Hicranın sındırdı bir şüşə kimi.

*Moskva,
17 sentyabr 1972-ci il*

...

SƏNİ

Ömrün bahar çağını tapdım səni mən,
İtirdim ömrümün qışında səni.

9 dekabr 1978-ci il

...

AYRILIQ

Ayrılıq var – sonu şirin vüsaldı,
Ayrılıq var – sonu yoxmuş, ay aman.

...

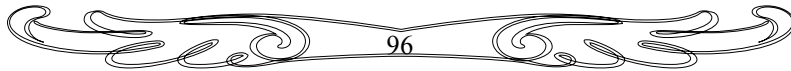
SƏADƏTMİSƏN?

Ey ölüm, gəl qaçma məndən uzağa,
Sən də sevdiyimmi, səadətmişən?

*Bakı,
16 aprel 1982-ci il*

...

ŞİRİNSƏN

Şəkərim, şirinim, nə mehribansan;
Baladan şirinsən, baldan şirinsən.

*Bakı,
27 aprel 1983-cü il*

...

GECƏLƏR

Gecələr yuxuna gələrdim sənin,
Gündüzlər qədrimi bilməyən gülüm!

*Bakı,
22 may 1999-cu il*

...

TƏK BEYT

Səndən ayrılanda ürəyim ölür,
Səndən ayrılanda ölürəm mən də.

*Bakı,
13 may 2000-c il*

...

TƏK BƏND

Məzarım üstünə gələndə, gülüm,
Qızılgül gətirmə, lələ gətirmə.
Vücudum torpağa qarışıb çoxdan,
Ürəyim ölməyib hələ, gətirmə.

*Bakı,
13 aprel 1980-ci il*

...

TƏK BƏND

Dərldidən dərman istəmə,
Dərd gətirər dərd üstünə.

Namərdi tapşır Allaha,
Mərdşən, yeri mərd üstünə.

*Bakı,
6 mart 2006-cı il*

...

İTHAFLAR

PUŞKİNƏ

... Mən səni andıqca hər an, hər zaman,
Bu körpə ürəyim olur qan, Puşkin!
Zülmətlər dünyasına zəkasilə nur saçan,
Lakin cəllad əlində haqsız boğulan Puşkin.

Dilində azadlığın, səadətin nəğməsi,
Ürəyində xalqının, millətinin haqq səsi.
Hayqıranda, səninçin, yazıq bu rus ölkəsi,
Keşikçisiz, kilidsiz oldu bir zindan, Puşkin!

*Biləsuvar,
10 may 1953-cü il*

...

GƏLSİN

(Əziz ustadım Bəxtiyar Vahabzadəyə)

Gün batır boz dağın ətəklərində,
Kürün sahilində, axşam sərində.
Kaman öz yerində, tar öz yerində...
Buyursun, dost-aşna, hər nə var, gəlsin.

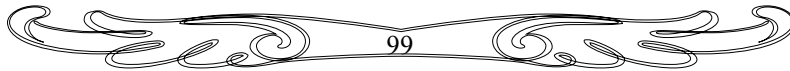
Dinləyək suların zümzüməsini,
Qayalar əks etsin tarın səsini.
Kürün unudulmaz təranəsini
Dinləsin yaxınlar, uzaqlar, gəlsin.

Nəğməmiz ucalsın ulduzlu göyə,
Ötək bir ağızdan xoşbəxtik deyə!
Bir də bu yerlərdə şer deməyə
De, şair qardaşım Bəxtiyar gəlsin.

*Lənkəran,
19 iyul 1954-cü il*

...

ÖMRÜM

Özümə ithaf edirəm.

Müəllif

Əsir asta-asta səmum yelləri,
Dönür yavaş-yavaş xəzana ömrüm.
Qəm-qüssə çox, fərəh, şadlıq, sevinc az,
Gəldin dərd əlindən cəzana, ömrüm.

İnsan xislətinə heyranam özüm,
Bu şirin dünyadan doymayıb gözüüm.
Deyirəm ağrıya, əzaba dözüüm,
Təki gözüüm baxsın cahana, ömrüm.

Sən mənə dayaq ol, mən sənə bəzək,
Yolunda şam kimi əridim ürək.
Səninçün hər şeyəm: - su, arzu, çörək,
Bilməm nə istərsən, daha nə, ömrüm!

Bircə təmənnam var, səndən ay canım,
Başına dolanım, oduna yanım.
Qıyma yarı yolda durum, dayanım,
Çalış zinət olaq zamana, ömrüm.

Kabil,

13 oktyabr 1968-ci il

...

AY USTAD!

*Əziz ustadım, professor
Mübariz ƏLİZADƏNİN xatirəsinə*

Ömür kitabıma zərlə yazılıb,
Hər müdrik kəlamın, sözün, ay ustad.
Gözlərindən nur veribsən gözümə –
Heç düşməsin nurdan gözün, ay ustad.

«Ana torpaq, səni yada vermərəm» -
Bax, bununçün əllərindən öpərəm.
Çiçəyini yollarına səpərəm –
Dərənin ay ustad, düzün, ay ustad.

Sən bir tacsan, Ziynətidir bəzəyin.
Gözəl-göyçək balaların – ürəyin.
Dəyanətin, mərdliyindir köməyin –
Halaldır çörəyin, duzun, ay ustad.

Qoy var olsun bu büsatın, bu çağın.
Bir atəşsən, od doludur qucağın.
Ürəyimdə yandırdığın ocağın
İndi sən oduna qızın, ay ustad.

*Bakı,
10 dekabr 1978-ci il*

...

ÖLÜM

*Musiqisi Cavanşir Quliyevin və ilk ifaçısı hər yerdə gördüyüm
və heç vaxt yaxından görmədiyim Aygün Kazımovanındır.*

Dostum Nodar Qədirlə üçün

Ölüm bu dünyanın o üzündədi,
Bu üzü dünyanın güldü, çiçəkdi.
Ölməzlik-məhəbbət zirvəsindədi,
Məhəbbət – əbədi ömür deməkdi.

Hicranın yolları bitməz, tükənməz,
Vüsal yollarına qar ələnbdi.
Ömrünü eşqinə qurban deyən kəs,
Xəyanət əlilə güllələnbdi.

Sızlama ürəyim, sən dözümlü ol,
Dünya gah acıdı, gah da şirindi.
Bir gözünlə ağla, bir gözünlə gül,
Dünya, əzabına dözənlərindi.

*Bakı,
13 may 1979-cu il*

...

GƏLƏCƏK

(özüm üçün)

Bir qara tabutda gətirəcəklər:
Üstümə dünyanın gülü gələcək.
Son vida çağında ana torpağın
Şirvanı, Muğanı, Mili gələcək.

Dönük taleyindən olub pərişan,
Həsrətlə qürbətdə yazıq verdi can,
Bilməzsən güllədən olub da şan-şan,
Bilməzsən meyidi, külü gələcək.

Nə oyun açmadı başıma zaman?
Tanrısa kəm baxdı üzümə yaman.
Fələk saçlarını yolacaq, aman!
Sevdiyi olacaq dəli, gələcək.

Gül kimi saralıb solan qaragün,
Gözləri dərya tək dolan qaragün.
Məhəbbət allahı olan qaragün –
Bircə quru adın – Əli gələcək.

*Bakı,
27 fevral 1980-ci il*

...

GEDİR

Şair dostum Zəlimxan Yaquba

Ürəyimə milyon neştər vurublar,
Gecə-gündüz ürəyimdən qan gedir.
Torpağıma göz dikibdir yağılar –
Hər qarış üstündə yüz-yüz can gedir.

Allahım, yaxşı bax, ağlar gözümə,
Heyranam səndəki sonsuz dözümə.

Sən niyə yandırdın məni közümə –
Axı namus gedir, din-iman gedir.

*Bakı,
15 may 1980-ci il*

...

BİR SIZLAYAN EL İDİN...

*Yazıçı dostum
Fərman Kərimzadənin xatirəsinə*

Sən mənim qardaşımdın,
Fərman, Fərman.
Ürəyim, sirdaşımdın,
Fərman, Fərman.

Hər işin yadımdadı,
Gəlişin yadımdadı,
Gülüşün yadımdadı,
Fərman, Fərman.

Söz mülkündə dağ idin,
Həsəddən uzaq idin.
«Saqqalı uşaq» idin,
Fərman, Fərman.

Zirvə idin, sel idin,
Bülbül idin, gül idin.
Bir sızlayan el idin,
Fərman, Fərman.

Zaman apardı səni,
Zəmanə qırdı səni.
Anan çağırırdı səni:
Fərman, Fərman.

Vedini çən alıbdı,
Masan yetim qalıbdı.
Xalidən qocalıbdı,
Fərman, Fərman.

Belimi бүkdü bu qəm,
Həsərdən göynər sinəm.
Yanına gələcəyəm,
Fərman, Fərman.

*Bakı,
10 avqust 1988-ci il*

...

ŞƏHİD YUXUMA GİRDİ

*Tələbə dostum Nəşib Ələkbərovun əziz oğlu
AZƏRİN xatirəsinə*

*«Atam qərənfil gülləri əkməşdi. Toyum üçün.
Amma taleyimin qismətinə bax ki, o gülləri
qəbrim üstünə gətirdi».*

**Bir şəhid cavanın
yuxuda mənə dediklərindən**

O necə vəhşət idi,
O necə dəhşət idi,
O nə müsibət idi,
Başıma gətirdilər.

Elədilər min günah:
Yeri-göyü tutdu ah,
Zəhər qatdılar, Allah,
Aşıma, gətirdilər.

Qərənfilim, danış, din:
Səni dinləmək çətin.
Toyuma gəlməliydin,
Yasıma gətirdilər.

*Bakı,
26 fevral 1990-cı il*

ŞAİR ATIF ZEYNALLININ XATİRƏSİNƏ

Mən səndən xəbərsizəm,

Sən xəbərsiz, necəsən?
Xəzər sənsiz darıxır,
Sən Xəzərsiz necəsən?

Bakı,
5 yanvar 1992-ci il

...

DOST İTKİSİ

*Əziz dostum, polkovnik
Məmməd Babayevin əziz xatirəsinə və
oğlu, mehriban dostum Fikrət Babayevin gəncliyinə*

Ölüm nə tez qıydı canına, qardaş,
Bu həyət, bu bağça, bağ yetim qalıb.
Sən dağlar oğluydun, dağ vüqarlıydın,
İndi o yol, qaya, dağ yetim qalıb!

Zərifən dalınca baxıb ağlayır,
Ömrünə qar yağıb, qəlbi xəzandı.
Esmiran – qız balan, yollara baxır,
Gözündə qış donub, gülmür haçandı.

Fikrətin – yurdunda yanan bir çıraq,
Ata ocağının pasibanıdı.
Qüdrətin – adını yaşadan oğul,
Nəslinə, adına o bir həyandı.

Dostların həsrətdir gülüşlərinə,
Haraya baxıram, görünür yerin.
Nə etmək taleyin beləymiş, qardaş
Təsəllim – ən şirin xatirələrin.

Mən səni həmişə yad edəcəyəm,
Yerini qəlbimdə biləcəyəm, dost.
Sən mənim yanıma gələ bilməzsən.
Mən sənin yanına gələcəyəm, dost.

Bakı,
12 dekabr 1992-ci il

...

ORXANIM

*Əziz bacım Svetlananın Qarabağ
savaşında həlak olmuş ciyərparası
ORXANIN xatirəsinə*

Ömrünün baharı xəzana döndü,
Ömrünün gülləri soldu, Orxanım.
Hamımız qərq olduq göz yaşlarımızda,
Anan saçlarını yoldu, Orxanım.

Doyunca üzünü görmədik sənin:
İtdin qucağında dumanın, çənin.
Gömlüdü qoynuna ana vətənin –
Məzarın nur ilə doldu, Orxanım.

Bakı,
15 yanvar 1994-cü il

...

AYRILIQ

Şairə Hökümə BİLLURİYƏ

Ayrılığın çərxi niyə çönmədi?
Gedən qaldı, gələn geri dönmədi.
Sən ağladın, zaman lalmış, dinmədi,
Qabağına çıxdı tikan, daş sənin.

Təbriz yolu həsrətindən bil, yanar,
Ayaq bassan, ayaq yanar, yol yanar.
El demişkən, Kür quruyar, sal yanar,

Qurumazmı gözlərində yaş sənin?

Bakı-Təbriz dayanıbdır üz-üzə,
Aralıqda ölüm hökmü, dar, nizə.
Yuxularda hey uçursan Təbrizə –
Yuxuların çin olaydı kaş sənin.

*Bakı,
18 iyun 1995-ci il*

...

ŞAHİN FAZİLƏ

Ey Şahin, fikrimi çəkdin dara sən,
Qaldırdın qəlbimi ulduzlara sən.
Şerin də zərifdi, sözün də zərif,
Ruhun da zərifdi, özün də zərif.
Oxu bülbül kimi söz çəmənində,
Pərvaz et, qanad çal öz çəmənində.
Demə illər itib ömürdən, gündən,
Yox, qardaş, xəzinə qazanmısan sən.

*Bakı,
15 iyul 1999-cu il*

...

ALLAH, HAYANA GEDİM?

*Şair dostum Əhəd MUXTARIN
əziz xatirəsinə*

Bu, dünyam, yolum hanı?
Bu, bağım, gülüm hanı?
Bu, qəbrim, ölüm hanı?
Allah, hayana gedim?

Çağır məni, pənahım!
Söylə, nədi günahım?!
Yandırmır səni ahım?
Allah, hayana gedim?

Dözməyə səbrimiz yox.
Ölməyə qəbrimiz yox.
Getməyə yerimiz yox,
Allah, hayana gedim?..

*Bakı, bağ,
10 iyun 1999-cu il*

...

ŞAIR HƏKİM QƏNİ ÜÇÜN

Sözün hikmətlə dolu,
Yolun məhəbbət yolu.
Könlün gözəllik qulu –
Qəlbən sevdim səni mən.

Füzuli – sənin qıblən,
Vətən-Məkkən, Mədinən.
Saçında görməyim dən -
Dumanı mən, çəni mən.

Sən həssassan, mən kövrək,
Gəl, bağımdan gül dərək,
Sevənlərə göndərək –
İki qardaş - Qəni, mən.

*Bakı,
25 fevral 2000-ci il*

...

ŞAHİN

Şair dostum Şahin FAZİLİN 60 illiyinə

Dost yolunda şirin candan keçəndi,
Dostla ağlayandı, güləndi Şahin.
Bir yetim sızlasa, qəlbi göynəyər,

Yetim göz yaşını siləndi Şahin.

«Başımın üstündə Allah var» deyib,
«Düşməne düşməyəm, yara yar» deyib,
«Sərvətim, xəzinəm - düz ilqar» deyib,
Sözünün qədrini biləndi Şahin.

Şair ömrü ilk bahara bənzəyir,
Ağ saçları dağda qara bənzəyir.
Xəyalları buludlara bənzəyir,
Göylər aləmindən gələndi Şahin.

Onun kimi həmdəm ara, həyan gəz,
Məhəbbəti yerə-göyə edər bəs.
Şahin yaxşı deyib: «Sevənlər ölməz!»
Məgər bu eşq ilə öləndi Şahin?

*Bakt,
4 aprel 2000-ci il*

...

ŞÖVKƏT XANIM ÜÇÜN

*Tarixçi alimimiz, professor
Şövkət xanım Tağıyevanın 75 illiyinə*

Şövkət dünyasını duyasan gərək,
Qələmi aləmdi, sözü aləmdi.
Köksündə çırpınır yanar bir ürək,
İstisi aləmdi, közü aləmdi.

Vicdanı təmizdi, ürəyi nurdu,
Ağlının çeşməsi göy çatlarında.
Təpədən-dırnağa yalnız qürurdu,
Uçar mələklərin qanadlarında.

Ömrü gülüstandı, min çiçək, min gül,
Qəlbində yurd salıb bahar Şövkətin.
Xoşbəxtlə xoşbəxti, bədbəxt görəndə,
Gözündən dağ seli axar Şövkətin.

Mahmuda arxaydı, İlhama dostdu,
Namusu, qeyrəti bir nəslin yağı.
Bilməm, niyə axı Mahmud tələsdi,
Qoydu onun üçün min ağrı, acı.

Bu dünya şirindi, heç doymaq olmur,
Şəkəri şirindi, zəhəri şirin.
Küsmə bu aləmdən, sən dözümlü ol,
Yaşa qucağında düşüncələrin.

*Bakı,
30 oktyabr 2001-ci il*

...

ƏZİZ DOSTUM HACININ CİYƏRPARASI GÜLNARIN TOYU MÜNASİBƏTİLƏ

Övlad toyu görən insan nə xoşbəxt,
Ay Hacı, deyirəm, gözünüz aydın.
Sizin üzünüzdə gülübdü xoş bəxt,
Bu şad gündə qol qaldırıb oynayın.

Ay İslam, bəy balam, ay sadə oğlan,
Taleyin olubdur sənə yar bu gün.
Gəlib məclisinə qohum-əqraban,
Sizə bir səadət arzular bu gün.

Ömrünün bağında Gülnar – bir çiçək,
O gəlin balamız ürəyin sənin.
Sən ona dayaq ol, o sənə kömək,
Olsun ulu tanrın köməyin sənin.

Bu halal məclisdən çiçək götürün,
Ömür yollarınız çiçəkli olsun.
Bu halal süfrədən çörək götürün,
Eviniz, təknəniz çörəkli olsun.

Sevin ürək ilə, sevin can ilə,

Sevgi mənasıdır ömrün, həyatın.
Elə yaşayın ki, hamımız deyək:
Sən xoşbəxt kişisən, o xoşbəxt qadın!

Bakı,
5 noyabr 2001-ci il

...

AY İSA, AY İSA

*Şair dostum İsa İSMAYILZADƏNİN
əziz xatirəsinə*

Sən necə gözəl idin,
Ay İsa, ay İsa.
Az danışdın, çox dedin,
Ay İsa, ay İsa!

Çörəyimdə duzun var,
Ürəyimdə sözün var.
Sözlərimdə közün var,
Ay İsa, ay İsa!

Dərdin, qayğın birdimi?
Şair qəlbin sirdimi?
Səni Tanrı gördümü?
Ay İsa, ay İsa?

Vətənin oğlu idin,
Torpağa bağlı idin,
Sinəsi dağlı idin,
Ay İsa, ay İsa!

Bir sakit dəniz idin.
Güldən də təmiz idin,
Dünyadan əziz idin,
Ay İsa, ay İsa!

Sən necə kövrək idin,
Döyünən ürək idin.
Bu xalqa gərək idin,
Ay İsa, ay İsa!

Ağrını böləmmədim,
Yanına gələmmədim,
Səninlə öləmmədim,
Ay İsa, ay İsa!

*Bakı,
5 iyun 2002-ci il*

...

ATA

*Atam Qüdrətin əziz xatirəsinə,
oğlum Qüdrətin gəncliyinə*

Ay ata, qəbrinə qurban olaq biz,
Ölüm niyə qıydı canına sənin?
Yaşaya bilmirik inan ki sənsiz,
Gec-tez gələcəyik yanına sənin.
Can ata, sən bizdən qalma nigaran,
Adın nəslimizin çıxmaz yadından.

*Bakı,
2 mart 2002-ci il*

...

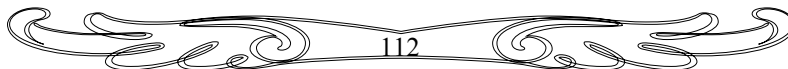
DOSTUM PƏRVİZ QASİMİ ÜÇÜN

Dünya görüş dünyası, ayrılıqlar dünyası,
Sevib ayrılan kimdi, ayrılıb sevən də kim.
Dünya göz yaşlarıdı, sevinclər aləmidi,
Odlu su arasında qalıb yazıq ürəyim.

Gəldim dost diyara, sevdilər məni,
İndi vətən adlı yurda gedirəm.
A dostlar, bağrıma basıram sizi,
Qoyub ürəyimi burda gedirəm.

*Bakı,
15 may 2003-cü il*

...

MƏNİM GÖZLƏRİMƏ BAX

Şair dostum, xeyirxah insan, Allah adamı, mənə yuxu kimi görünən 10 cildliyimi nəşr edən Gülağa Tənhanın «Gözümə baxma» şeirini oxuyarkən

Dünyanı dünya tək görmək istəsən,
Mənim gözlərimə bax.
Saçını dənizdə hörmək istəsən –
Mənim gözlərimə bax.

İstəsən, göy sənin, yer sənin olsun,
İnci sənin olsun, dürr sənin olsun,
Dünyada hər nə var – bir sənin olsun –
Mənim gözlərimə bax.

İstəsən, qəlbində hər tel oxusun,
Baxçanda hər qönçə, hər gül oxusun,
Sənə aşiq olan bülbül oxusun –
Mənim gözlərimə bax.

Gözümdə əbədi qalmaq istəsən,
Bir sevgi nəğməsi çalmaq istəsən,
Dünyanın xoşbəxti olmaq istəsən –
Mənim gözlərimə bax.

*Bakı,
1 avqust 2004-cü il*

...

SAMİRƏNİN DİLİNDƏN

*Nardaranlı dostum Oqtayın ad günündə
ömür-gün yoldaşı mərhum Flora xanım
bir qız uşağı doğub ona hədiyyə etdi.
Qızın adı Samirədir.*

Müəllif

Bu gün ad günündü, ata, can ata,
Bağrına basıram səni ürəkdən.
Mən sənə anamın hədiyyəsiyəm –
Sən doğulan gündə doğulmuşam mən.

Nə qədər ömrüm var bu əziz gündə,
Başına gül-çiçək səpəcəyəm mən.
Anamın ruhuyla gəlib yanına,
O ağ saçlarından öpəcəyəm mən.

*Bakı,
18 avqust 2005-ci il*

...

SEVGİSİZ YAŞAMAQ ÇƏTİN...

*Dostum Səxavət bəyin öz işçisi Aqilin
Könül xanımın nişan məclisində verdiyi nəsihət*
Müəllif

Könül sənə verdi könlünü, Aqil!
Sevin, qədrini bil bu səadətin.
Qəlbində daima yaşat onu sən,
Dünyada sevgisiz yaşamaq çətin.

22 avqust 2005-ci il

...

HAQQIN YOLUNDASAN...

*«Mən Allah adamıyam» kitabının müəllifi,
şair dostum Gülağa Tənha üçün*

Ömrümə Günəş tək doğdun, qardaşım,
Özünün heç bundan xəbərin yoxdu.
İndi başa düşdüm niyə Tənhasan?
Sənin dünyamızda bənzərin yoxdu!

Hatəmin, Hacının qəlbi var səndə,

Səxavət kanısan, Gülağa Tənha!
Küskun taleyimin dərya sevinci,
Canımın canısan, Gülağa Tənha!

Gözü qan-yaş tökən, sinəsi dağ-dağ
Elimin-obamın gül oğlusan sən!
Dərdli insanların, yetim-yesirin
Şirin əfsanəsi, nağılısan sən.

Haqqın yolundasən, Haqq olsun kömək,
Nə yaxşı sən varsan, Allah adamı!
Mən ölüb gedənəm, əməllərinlə
Sən daim yaşarsən, Allah adamı!

*Bakı,
16 iyul 2005-ci il*

...

QARDAŞIM

*Tələbəlik illərimin yadigarı, dünyadan nakam getmiş
cavan yazıçı dostum İsmayılın atası, böyük dilçi alimimiz
Tofiq Hacıyevə dərin məhəbbətlə*

Sən bilirsən, söz qalandı, qardaşım,
Əyri qalmaz, düz qalandı, qardaşım.
Oda yanmış ürəyini gördüm mən,
Ürəyimə od qalandı, qardaşım.

*Bakı,
12 oktyabr 2005-ci il*

USTADIM

*Əziz dostum, xeyirxahım,
akademik Bəkir Nəbiyevə*

Hər sözün nazını çəkir ustadım,
Ağzından dürr-gövhər tökür ustadım.
Tərifli şirindi, tənqidi duzlu,
Bakir düşüncəli Bəkir ustadım.

*Bakı,
10 dekabr 2006-cı il*

OXUYUR

Lətafət xanım üçün

Bu günü əlimdən alma, ilahi!
Ömür gülşənimdə bülbül oxuyur.
Bir sevgi tapmışam, ətrindən məstəm,
Bağımda hər qönçə, hər gül oxuyur.

Dünya nə gözəldir, gülür çöl-çəmən,
Sevinc yaşlarıdır axır gözümdən
Bu qəmli aləmdə bəxtəvərəm mən:
Yerə-göyə sığmır, könül oxuyur.

*Bakı,
21 sentyabr 2005-ci il*

...

OĞULDU FİKRƏT QOCA

Şair dostumun 70 illiyinə

İlhamı coşub-daşan,
Dağ keçib sərhəd aşan,
Eldən-elə dolaşan
Nağıldı Fikrət Qoca!

Dərdi el-oba dərdi,
Ölümə sinə gərdi,
Sözü qənddi-şəkərdi,
Noğuldu Fikrət Qoca!

Tək haqqın aşığıdı,
Gələcəyə şığıdı.
Bir kişi qırığıdı,
Oğuldu Fikrət Qoca!

*Bakı,
24 yanvar 2006-cı il*

...
NƏRİMAN HƏSƏNZADƏ ÜÇÜN

Allah sənə söz verib,
Nəriman, Nəriman.
Hər nə verib - düz verib,
Nəriman, Nəriman.

Şerin baldan şirindi,
Zəka dünyan dərinə.
Elin qəlbi yerindi,
Nəriman, Nəriman.

Şairisən millətin,
Düşmənisən zülmətin.
Səni sevməmək çətin,
Nəriman, Nəriman.

*Bakı,
21 aprel 2006-cı il*

...
AXIR SEVDİRƏCƏM ÖZÜMÜ SƏNƏ

Şair dostum Musa Yaquba

Sənsiz günüm qara, qara kömürdən,
Silib atmaq olmur səni ömürdən.
Ürəyin olsa da daşdan, dəmirdən,
Axır sevdirəcəm özümü sənə.

Gecə də, gündüz də, qış da, bahar da,
İstidə, küləkdə, çovğunda, qarda,
Bitib yolun üstə – olsan da harda,
Axır sevdirəcəm özümü sənə.

Həsrətin gözünü dağlayacağam,
Hicran yollarını bağlayacağam,
Düşüb ayağına ağlayacağam,
Axır sevdirəcəm özümü sənə.

Qoynunda gül olub bitəcəyəm mən,
Eşqinlə bülbül tək ötəcəyəm mən,
Bir gün vüsalına yetəcəyəm mən,
Axır sevdirəcəm özümü sənə.

Bakı – Tehran

12 noyabr – 15 dekabr 2006-cı il

...

ŞAİRİM MƏNİM

Şair dostum Sabir Rüstəmxanlıya

Sanma, sözdə naşısan!
Şerin məhək daşısan.
Xalqımın göz yaşısan,
Şairim mənəm,
Sabirim mənəm.

Bakı,

5 may 2007-ci il

...

ZÜMRÜD

*Əziz tələbə yoldaşım və qələm dostum
Zümrüd xanımın 70 illiyinə*

İsmət gülşənində gülə bənzədi,
Bir sınıq sazda ki telə bənzədi,
Bir közə bənzədi, külə bənzədi,
Ömrünü şam kimi əritdi Zümrüd!

İpəkdi, zərifdi, sərti, qayadı,
Özündən çox sevdi yazıq Səyyadı.

Bu nəmərd dünyada mərd tək yaşadı,
Hiçqıran qəlbini kiritdi Zümrüd!

Sevgi aləmində sirr oldu getdi,
Sonu yazılmamış şer oldu getdi,
Ocaq oldu getdi, pir oldu getdi,
Özü haqq yolunda müridi Zümrüd!

14 iyun 2007-ci il

...

SEVGİ

*Gözəl şərəmiz, publisistimiz Nəsimə İsmayilqızının
təsisçi və baş redaktorluğu ilə mətbuat aləminə qədəm
basan «SEVGİ» jurnalının ilk nömrəsi üçün*

Kim deyir rəyadı, yalandı sevgi,
Kim deyir tükəndi, talandı sevgi,
Tanrının ən böyük möcüzəsidi
Dünyada əbədi qalandı «SEVGİ».

Bakı,
5 noyabr 2007-ci il

...

SƏNƏ ŞER OXUDUM

Məni məndən çox duyan bir gözələ

Sənə şer oxudum, əsdi ürəyin,
Gözlərin bulud tək doldu, ay gözəl.
Bir sevgi doğuldu bir an içində,
Bir sevgi saralıb soldu, ay gözəl.

Bakı,
25 noyabr 2007-ci il

...

ƏZİZİM

*Kimsədən «əzizim» sözünü eşitməyən və
kimsəyə «əzizim» deməyən bir gözələ*

I

«Əzizim» deyirsən təkcə sən mənə,
Bu köhnə dünyada, təzə dünyada.
Qulağım həsrətdi o sözə, Allah!
Gəlməsin bu sevgin gözə dünyada.

II

Mən sənə «əziz» dedim,
Sən dönüb əziz oldun.
Xoşbəxt oldun, ay gülüm,
Göl idin, dəniz oldun.

Bakı,

26 noyabr 2007-ci il

...

DOST SÖZÜ

GƏLMƏDİN

Qumrular bəzədi səhni-gülşəni,
Xəyal uzaqlara apardı məni.
Seyr edirik guya çölü-çəmənini,
Mehrlə, ülfətlə qoşa, gəlmədin.

Həsət baxışlarım getdi hədəyə,
Baxdıqca cığırda yad ləpirlərə.
And olsun bir zaman sənli günlərə,
Əqlim az qaldı ki, çaşa, gəlmədin.

Qələm şəriki oldu dərdimə inan,
Mərhəmət naminə keçdi varından.
Sətrlər yaratdı «göz yaşlarından».
Nəqş etdi divara, daşa, gəlmədin.

Vədələşdiyimiz o dəmlər hanı,
İnsafsız, untdun əhdi, peymanı.
Dözmədi bu dərdə bağrımın qanı,
Döndü gözlərimdə yaşa, gəlmədin.

Yollara gələydi yazığın barı,
Yormuşam baxmaqdan yazıq yolları.
Yaralı buraxdın əldən şikarı,
Döndümü ürəyim daşa, gəlmədin.

Xatirə gəldikcə o dəmlərdəmi,
Calanır qəlbimə dünyanın qəmi.
Hansı bəxtəvərin oldun həmdəmi,
Rəhm etmədin mən çaşbaşa, gəlmədin.

Bənövşə intizar, boynu bükülü,
Lalənin sinədə qaldın nisgili.
Xiffətdən tutuldu qumrunun dili,
Yetişdi gül dövrü başa, gəlmədin.

Duyuldu çəməndə xəzan nəfəsi,
Nağıl bulaqların susdu nəğməsi.
Titrədi dünyanı sükutun səsi,
Döndərdi baharı qoşa, gəlmədin.

Bir zaman bu xəzəl gülmüş, çiçəkmiş,
Pozulmuş demə hər düzülən iş.
Nə çarə, gərдіңin hökmü beləymiş,
Çıxırmış arzular boşa, gəlmədin.

Mən çəkə bilmədim bu dərđi-səri,
Olsa da canımda Babək təpəri.
Möhnət dənizində qəm ləpələri,
Az qaldı başımdan aşa, gəlmədin.

Ayrılıq zəhrini içdi Saraylı,
Bu yetim sevdadan keçdi Saraylı.
Dünyasından nakam köçdü Saraylı,
Sən kam al dünyada, yaşa, gəlmədin.

Hacıbala Saraylı,
Bakı,
10 may 1984-cü il

...

**ƏZİZ DOSTUM, QARDAŞIM,
SEVİMLİ TƏLƏBƏM ƏLİBALANIN 50 İLLİYİNƏ**

Əlli mənzil ötüb keçən illərin,
Yolu ağır olmuş, mənası dərin.
Sən xalqın dərđini duyan oğlusan,
Loğman məlhəmidir hər bir əsərin.
Səni hər oxuyan deyir: var olsun
Döyünən ürəyin, yazan əllərin!
Daha bir əlli il yaşa, qələm çal,
Ədibi, təbib ol bu ellərin!
Yayılsın şöhrətin uzaq ellərə,

Yağsın ünvanına əhsən, afərin!

Mübariz Əlizadə

Bakı,

28 avqust 1985-ci il

HAQQIN ÇIRPINAN QƏLBI

Yazıçı dostum Əlibala Hacızadəyə

Haqq, ədalət axtarır,
Nahaqq öz işindədir.
Haqqın çırpınan qəlbi
Nahaqqın dışındadır.

Cəfər Rəmzi

Bakı,

28 avqust 1985-ci il

...

QƏZƏL

*Yazıçı, «əfqan» dostum Əlibala Hacızadənin
60 baharı münasibətilə*

Bəllidir, xeyli görübdür qoca dövran - dostu,
Dost hər ləhzə gərək eyləyə heyran - dostu.

Bu gözəl gündə qəzəl şövqü ilə vəcdə gəlib
Məşədi Əlibalanın adı qəzəlخان dostu.

Dostlarım var idi meyhanədə bir vaxt çoxlu,
Məni cəlb eyləmədə indisə meydan dostu.

Sənlə qürbətdə keçən günləri hey yad edirəm,

Olmuşuq gör neçə müddətdi ki, hicran dostu.

Qoca İran eli, əfqan eli də dostundur,
Kim görüb dost eləyə dostuna qurban - dostu.

İranın Azərbaycanda olan dostu nə çox!
İrana verdi əlin Azərbaycan dostu.

Dostların gör nə qədər, amma ki cananın bir!
Aşiqin olmalı bir sevgili canan dostu!

Şahina, mən sıxıram Əlibalanın əllərini,
Mən kiməm? Əlibalanın köhnə bir «əfqan» dostu.

Şahin Fazil

Bakı,

25 dekabr 1995-ci il

...

MƏNİ

Yazıçı dostum Əlibala Hacızadəyə

Məngənəyə salıb sıxır
Rəhmsiz zəmanə məni.
Ürəyimin düz başından,
Alıbdı nişanə məni.

Biganələr içindəyəm,
Divanələr içindəyəm,
Viranələr içindəyəm,
Bir kimsə yox qana məni!

Tale belimi əyibdi,
İllərimi ələyibdi,
Yol yoldaşı ələyibdi,
İblisə, şeytana məni.

İstəsəniz, haqsız sayın,
Döyün, lap xətrimə dəyin,
Fəqət heç vaxt bənzətməyin,
Yolundan azana məni.

Aman Allah, bu adsızlar,
Bu başsızlar, qanadsızlar,
İlhamsızlar, savadsızlar,
Gətirib cəzanə məni.

Əhəd Muxtar,
Bakı,
9 yanvar 1998-ci il

...

USTAD

*Böyük sənətkarımız Əlibala Hacızadənin
70 illik yubileyi münasibətilə*

Sənəti göylərə qaldırmaq üçün
Səni Allah bizə yetirib, ustad.
Coşqun ilhamını, sonsuz sevgini
Mələklər dərgahdan gətirib, ustad.

Zəhmətin almadı öz qiymətini,
Tarix verəcəkdir düz qiymətini.
Hər adam bilməyib söz qiymətini,
Aqil gördüyünü götürüb, ustad.

İllər ovutmadı sınaq qəlbini,
Eşqin atəşilə donan qəlbini.
Laləyə açmışdın yanan qəlbini,
Dərdin də lalələr bitirib, ustad.

Füzuli nə desin? – Belədir zaman,
Yaxşılar yamana verir imtahan.

Sən öz işində ol, küsmə dünyadan,
Bu dünya başını itirib, ustad.

Füzuli Qobustanlı

Bakı,

1 avqust 2005-ci il

...

DEMİRƏM GÖZƏLİN XALINDAN BEZDİM

*Gözəl romanlar müəllifi Əlibala Hacızadənin
70 illik yubileyinə*

Dedin: - Mən həyatın özünü yazdım,
Dedin: - Dərdlərimin közünü yazdım,
Dedin: - Ürəyimin sözünü yazdım,
Elə, yaza-yaza çatdım yetmişə.

Dedin: - Bu yollara varaq düzmüşəm,
Dedin: - Varaqlara fəraq düzmüşəm,
Dedin: - Düşmən üçün varaq düzmüşəm,
Elə düzə-düzə çatdım yetmişə.

Dedin: - Baxışlarda kədəri sezdim,
Boğaza dirənən qəhəri sezdim,
Xoş sözə qatılan zəhəri sezdim,
Elə sezə-sezə çatdım yetmişə.

Dedin: - Məhəbbətin qəminə dözdüm,
Gözümdə parlayan nəminə dözdüm,
Məhəbbət qəminin cəminə dözdüm,
Elə dözə-dözə çatdım yetmişə.

Dedin: - Əfqanıstan elində gözdüm,
Xəyal köhləninin belində gözdüm,
Hərdən gözəllərin dilində gözdüm,
Elə gözə-gözə çatdım yetmişə.

Dedin: - Bu dünyanın malından bezdim,
Demirəm yanağın alından bezdim,
Demərəm gözəlin xalından bezdim,
Bezmərəm, baxma ki, çatdım yetmişə.

Gülarə Munis

Azərbaycan Jurnalistlər birliyinin üzvü

...

TANRI OVSUNUDU QƏLƏMİN...

*Çox sevdiyim yazıçı dostum
Əlibala Hacıadəyə*

Tanrı ovsunudu qələmin sənin,
Bir dünya gizlənilib sinəndə, ustad.
Aləmi tutsa da kədərin, qəmin,
Sevgi bəxş edərsən dinəndə, ustad.

Özün öz əlinlə neçə Əbdülün,
Ata qürurunu məzara gömdün.
Talelər üyüdə Nəcməddinləri,
Tale görkü kimi öldürməliydin.

Gözünün yağını ərtdin, ustad,
Sözünə inandı söz möhtacları.
Qəlbin gizlədədi... Allah yoluna
Qaytara bilmədin Zərrintacları.

Çoxunun dünyada qalmayı izi,
Hər sözün müqəddəs oddu, atəşdi.
Sənin qələmindən ruh alıb deyə,
"Əfsanəsiz illər" əfsanələşdi.

Əzəldən zülmətə qənimsən, gərək
Hər kəs ümid olsun öz çırağına.
Yazırdın... Pozurdun... Necə dözürdün,

Dünyanın dünyaca şıltaqlığına?!

Əqidən yaşadır səni həmişə,
Sən öz əqidənin peyğəmbərisən.
"İtkin gəlin"ləri axtaranların
Nəsihət yerisən, inam yerisən.

Haqqın ətəyindən əl üzənləri
Gətirə bilmədin insafa, dinə.
Sözünü rənglərlə söyləmək üçün,
Bir fırça vermişdin sən Elməddinə.

Sən harda varsansa, ora dünyanın
İstəyi, sevgisi, aman yeridi.
Sonu olmasa da ayrılıqların,
Qələmin sən ümid, güman yeridi.

Vətənə, torpağa, millətə sevgin
Sözdən köz götürən oddur, ocaqdır.
Həsəd aparıram, ustadım, sənə,
Səni əsərlərin yaşadacaqdır.

Gülağa Tənha

3 yanvar 2005-ci il.

Moskva, Domadedovo təyyarə limanı

...

ƏLİBALA HACIZADƏYƏ

Hər il yaşı dəyişsə də,
Duyğuları yaşıl qalan
Əlibala Hacızadə!

Təbiətdən tükənməz güc,
Məhəbbətdən ilham alan
Əlibala Hacızadə!

Kaş həmişə görək səni
Üzgülər, alnıaçıq:
Altmışı salamladın,
Məramımız, istəyimiz –
Yetmişin də əlini sıx!
Kaş həmişə görək səni
Daim müdrik, cəsur, sadə,
Əlibala Hacızadə!

Bir şərqşünas alim kimi
Qərbdə də duz-çörəyin var.
Bəstəboysan, amma qardaş,
Yerdən böyük ürəyin var.
Qürbətlərdə buz əridən
Təmiz arzu-diləyin var.
Bir vaxt öpüb qədəmindən
Qanı axan Əfqanıstan.
Qələmindən süzülübdür
Qürbət eldə neçə dastan.
Əqidəni sarsıdammaz
Fitnə-fəsad, qorxu, hədə!
Sağ ol, gözəl yazıçımız
Əlibala Hacızadə!

Qüdrətindir, şöhrətindir
Doğulduğun ulu diyar:
Torpağını, millətini
Oğul belə sevər, duyar!
Kimliyində ilk ünvanın –
Ağal kənd, Biləsuvar.
Ömər Xəyyam sağ olaydı,
Qaldıraraq qədəh, badə,

Söyləyərdi: - Sağ ol, mənim
Əziz balam Hacızadə!

Xoşdur min-min oxucuya
«Dünyanı tanı» deməyin,
Haqq, ədalət soraqlayıb,
«Əfsanə hanı» deməyin.
Astaracı körpüsünə
«Həsətin sonu» deməyin.
Təzə nəğmə, əsər yarat,
Ötən günü, ayı yaşat
Sabaha yol gedə-gedə:
Sağ ol, gözəl yazığımız
Əlibala Hacızadə!

Oqtay Rza

...

UNUTMAQ OLMUR

Qələm dostum Əlibala Hacızadəyə

Sən a doğma yurdum, a doğma diyar,
Kim səni öz oğlun, qızın tək duyar?
Gəzsəm də, dünyanı mən diyar-diyar,
Vətən torpağını unutmaq olmur.

Yer ki insanındır, insan yerindir,
Bəs niyə hər yerdən vətən şirindir?
Mən bulaq görsəm də, burda mən indi,
İsa bulağını unutmaq olmur?!

Ürək, bu həsrətlə gəl elə yan ki,
Vətən, ayrılığın deyil asan ki.
Sən elə mehriban bir anasan ki
İsti qucağını unutmaq olmur.

Zamin Ağəlioğlu

ƏLİBALA HACIZADƏYƏ

Qəlbimə qüssə axıb birlikdə damla-damla

«Təyyarə kölgəsi»ndə «Yandırılan adam»la.

Həyat hərəkətdədir, insan qalxır, alçalır,
«Yoxa çıxmış adam»la gördüm «Sadıq əl çalır».

Saxta deyilmiş sözlər ağızlardan tökülür,
«Pəhləvan»lar ağlayır biləndə «Heykəl gülür».

«Unutmaq olmur» deyə bada verməyib anı
Dərdlərindən danışib, dedim «Dünyanı tanı».

Yaza-yaza içməyi, ürək daş deyil, ətdi,
«Əfsanəsiz illər»də «İtkin gəlin» öyrətdi.

Mahmud Ağəlioğlu

...

ƏLİBALA HACIZADƏNİN «QÜRBƏTİN»ŞEİRİNƏ TƏZMİN

Yazmıram dərdimin yüzdə onunu,
Açıram ellərə ürək qoynunu.
Ağlayır bülbülüm, andırır bunu:
«Ömrümün gülləri бүkdü boynunu,
Əsdi, yaman əsdi yeli qürbətın».

Göruncə saralıb yaşıl budaqlar,
Bükübdür belini vüqarlı dağlar.
Mənim də qürbətdə günüm oldu dar,
«Başıma dağlar tək qar ələndi, qar,
Gəzdi saçlarımda əli qürbətın».

Ucaboy dağları tutsa da külək,
Qoç-ərən igidə təhəmmül gərək,
Səni görmək üçün vətənim, demək –
«Həsərdən quzu tək mələyir ürək,
Çarə yox, hər dərdə dözəsən gərək!»

Deyirlər, kefi var qürbətdə gəzmək,
Ancaq səadətdir vətəndə ölmək.
Şənindən uzaqdır elindən dönmək –
«Yağ-bal yedirtsə də, ögey ana tək –
Zəhər tuluğudur dili qürbətin».

Qəfəsdən uçsaydım, gəlib görərdim,
Qızılbaş elimlə deyib gülərdim.
Ürək döyüntüsün sizə bölərdim:
«Vətənsiz dünyada, Allah, neylərdim?
Vətənə çatsaydım, olmazdı dərdim».

Ellərin dərđini yaxşı bilərdim,
Azadlıq yolunda başdan keçərdim,
Qıfıllı dilimi açıb söylərdim,
«İsti qucağında rahat ölərdim,
Axmazdı gözümdən seli qürbətin».

Sam yellər uğrunda qalıbdır şəmim,
Bitməyib əkdiiyim, həm solub dənim,
Dərin dəryalarda qərq olub gəmim,
«Elin öz qəmidir mənim öz qəmim,
Eldən ayrı düşsəm, el olar qənim».

Azərbaycanımdan mən necə dönüm?
Odlar diyarıdır gülüm-gülşənim.
Səttarxan yurdudur şanlı vətənim,
«Qəbrimi qürbətdə qazmayın mənim,
Bitməsin üstümdə gülü qürbətin».

Bəxtiyar Nüsrət
(İran şairi)

...

ƏLİBALA HACIZADƏYƏ

Köhnə ünvanlardan varmı bir soraq,

Çəkirmi könlünü dərə, dağ, meşə?
Nə fikrə gedibsən əlində varaq,
Yaş gəlib dirənib altmış beşə.

Yapışma tələsik dərdin atından,
Hələ çox gərəksən həyatda bizə.
Yoxdur bir inciyən zarafatından,
Sözlərin həmişə duzlu, baməzə.

Gözləyir yolunu qarşıda səksən,
Görərik «yüz»ündə payız barını.
Bilmirəm sən haçan xərcələyəcəksən,
Təzə «sevgi»lərin qanorarını.

Şirin təbəssümlü mehriban ustad,
Duyğunu tərpədir xırdaca meh də.
Dönüb şərbət olar bir an içində
Ruhuna çilənsə bir ovuc şeh də.

Taleyin heç zaman düşməsin dara,
Bir də tükənməsin tərərin, heyin.
Üstünə qol açıb gələn bahara,
Uğurlar diləyim, mübarək deyim.

Ayaz Arabacı

...

HACIZADƏSƏN

*Dostum Əlibalanın adı çəkildə nədənsə
mən Əlibabanı xatırlayıram – qırx quldurdan*

*qorxmayan Əlibabanı... Bizim Əlibala da ərəb
rəvayətinin qəhrəmanı Əlibaba kimi daim haqqın,
ədalətin, sədaqətin tərəfdarıdır, hətta qabağma
qırx deyil, min quldur çıxsə belə*

Önünə qəzəlin Şahini gələ,
Qəzəl vurğunusan, qışın olar yaz.
Qırx quldur yerinə lap mini gələ,
Yenə ey Əlibala, sənə bacarmaz.

Əli qeyrətlisən... Əli - şanıımız,
Ey şirin nəsrinin tacı, sadəsən.
Qoca olmasan da, qocamanımız,
Hacı olmasan da, Hacızadəsən.

Şahin Fazil

...

AY USTAD!

Əlibala Hacızadəyə

Atan, anan tərək edəndə dünyanı,
Səni qoydu yana-yana, ay ustad!
Tellərini qəm yelləri daradı,
Kədər doldu şirin cana, ay ustad!

Keçdi günlər, aylar ötdü dalbadal,
Qismətinə hər an düşdü qalmaqal,
Zaman səni çox eylədi halbahal,
Çəkdi çətin imtahana, ay ustad!

Sən bilmədin paxıllığın rəngi nə,
Təkəbbürü buraxmadın qəlbənə,
Sadəlikdən bəzək vurdun hüsnünə,
Bunu nədan çətin qana, ay ustad!

Yaddaşından silib atdın çox şeyi,
Dərdlərinə pərdə tutdun gülməyi,
Sən öyrətdin insanlığı sevməyi
Kitabını oxuyana, ay ustad!

Sətirlərin, misraların qatar hey...
Sözlərində dürlü mənə yatar hey...
Oxuyanın dili bala batar hey...
Söykənibdir şanlar şana, ay ustad!

"İtkin gəlin" Əfsanə tək əsirdi,
"Ayrılığın sonu yoxmuş...", nə sirdi?
Elməddinin iradəsi dəmirdi,
Gətirmisən bu cahana, ay ustad!

Calaq edib gecələri gündüzə,
Qələminlə yaratmısan "Möcüzə",
Bir "Təyyarə kölgəsi"ndə hər sözə
Bəzək vurdun xana-xana, ay ustad!

Vəfahya mənim dedin hər zaman,
Bu "Dünyanı tanı"- dedin, ey insan!
Yaratdığın əsərlərdə qəhrəman
Örnək oldu qəhrəmana, ay ustad!

Gəl özünə "yetim" demə, amandı,
"Yurdu sevmək bir ayrıca imandı",
Hər addımda hökm eləyən zamandı,
"Var ehtiyac tək zamana", ay ustad!

Hafiz Qaralar

...

SƏNİN

Yazıçı Əlibala Hacıadəyə

Ürəkdən qələmə süzülür sözün,

İnci tək rıŝəyə düzülür sözün.
Gülüstan içində gül üzür sözün,
Görüm titrəməsin qələmin sənini!

Sehrli ilhamın gözəl bir sənəm,
Başından aşsa da qüسسə, kədər, qəm.
Qəm, kədər özü də böyük bir aləm,
Qoy sevincə dönsün ələmin sənini!

Tanrı yaratmışdır bəxtiyar səni,
Gövhər alıcısı xiridar səni.
Çətin ki el-oba unudar səni,
Ölməz sənətkarsan, nə qəmin sənini?!

Ramiz Şıxlı

...

HƏMYERLİM ƏLİBALA HACIZADƏYƏ

Hər dəfə efirdə görəndə səni,
Əfsanən od olub yandırır məni.
Hər an vəsf edirsən ana Vətəni.
Əlibala yaşayır bu saf diyarda,
Ürəkdən sevdiyi Biləsuvarda.

Sorağın səslənir əfqan elinnən,
Əfsanə ağlayır sənini dilinnən,
O boynu bükülmüş qərənfilinnən,
Büstün qoyulacaq doğma diyarda,
Suyunu içdiyini Biləsuvarda.

Tənha olmayacaq Gülağa sənsiz,
Şəhriyarı kimlər qoydu Vətənsiz?
Kəndlər qalib Ağalısız, Əmənsiz,
Qoyma saçlarını ömür ağarda,
Səninilə dağ olur Biləsuvarda da.

Əhməd Qala
Biləsuvar,
6 sentyabr 2005-ci il

...

NƏDƏN SONU OLMUR AYRILIQLARIN...

Ə.Hacızadənin «Ayrılığın sonu yoxmuş» əsərini oxuduqdan sonra

Hər bəstə gözəldir – ahəngi varkən,
Qönçəni tərپətmə, çələngi varkən.
Yozulan yuxunun min rəngi varkən,
Nədən sonu olmur ayrılıqların?

Ümid çiləklənir arzu camıtək,
Toraq da can verir indi hamıtək.
Göylərin yerlərə intiqamıtək
Nədən sonu olmur ayrılıqların?

Vəfa umulmaz ki hər gözəl kəsdən,
Könül qapısını bağlayar qəsdən.
Ayarla həyatın verdiyi dərəsdən, –
Nədən sonu olmur ayrılıqların?

Yapışb zamanın köhlən atından,
Enirəm göylərin yeddi qatından.
Tale əl çəkməyir zarafatından
Nədən sonu olmur ayrılıqların?

«İtkin gəlin»inə Əfsanə deyir,
Sevgidən qalıbdır nişanə deyir.
Həsrətlə sızlayan qəmxanə deyir:
Nədən sonu olmur ayrılıqların?

Dünyanı tanıdım, həmin Dünyadı,
Çəkdi ağuşuna yaxını, yadı.
Zəhərmiş «bal kimi sevgi»nin dadı,

Nədən sonu olmur ayrılıqların?...
Nədən sonu olmur ayrılıqların?...

Qiyət Məhərrəmli
28 noyabr 2007-ci il

...

GÖZLƏRİMƏ BAX!

*Sevimli yazığımız Əlibala Hacızadənin
«Gözlərimə bax» adlı şeirini oxuyarkən*

Yaxşı görər yaxşı gözlər hər zaman,
Yaman gözlər ömrü boyu sis-duman.
Məndən şirin nəğmə uman, söz uman
Gözlərimə bax!

Kərəm necə yandı küldən soruşma,
Ağlayar bülbüldən, güldən soruşma,
Həsrət əzabını dildən soruşma,
Gözlərimə bax!

Eşqin göylərində gəzmək istəsən,
Dərin dəryalarda üzmək istəsən,
Boynuna mirvari düzmək istəsən,
Gözlərimə bax!

Ucalıbdır ildən-ilə öz dağım,
Həsrət olub, hicran olub göz dağım,
Gözlərimdə dilə gəlib göz dağım,
Gözlərimə bax!

Fədai-canam mən, sən ilqarı düz,
Əgər istəyirsən hər gecə-gündüz,
Dayanım önündə səssiz, səmirsiz,

Gözlərimə bax!

Sanma can alanam, nə müqəssirəm,
Biləcəksən baxsan əgər nə sirrəm,
Mən qarşında qolu bağlı əsirəm,
Gözlərimə bax!

Gülayəyəm, sənsən mənim güvəncim,
Həm gövhərim, sənsən ləlim, həm incim,
Bir baxışın bir ömürlük sevincim,
Gözlərimə bax!

Gülayə Şınıxlı

Bakı,

23 dekabr 2007-ci il

...

GÖZLƏRİMƏ BAX!

*Sevimli yazığımız Əlibala Hacıadənin
«Gözlərimə bax» adlı şeirini oxuyarkən*

Ərşə çıxıb gözlərimdə gündüzüm,
Görünməyir nə cığırım, nə izim,
Göz ürəyin aynasıdı, əzizim,
Gözlərimə bax!

Köz dilində danışacaq səninlə,
Öz dilində danışacaq səninlə,
Göz dilində danışacaq səninlə,
Gözlərimə bax!

Çaxacaqdı, çaxmağı var, incimə,
Yandıрмаğı, yaxmağı var, incimə,
Qəm seli tək axmağı var, incimə,
Gözlərimə bax!

Sevinmişəm, dəm dustağı olubdu,
Ağlamışam, nəm dustağı olubdu,
Yaranandan qəm dustağı olubdu,

Gözlərimə bax!

Naşı baxsa tufan qopar, sel daşar,
Şimşək oynar, ildırımlar çaxnaşar,
Gözlərində ömrü boyu haqq yaşar,
Gözlərimə bax!

Qoy düşməsin ürəyimə qara xal,
Qurban olum, gəl dayanaq nitqi lal,
Sualımı göz ilə ver, cavab al,
Gözlərimə bax!

Gülayəyəm, könül verməm hər yada,
Gəmilərim qərq olsa da dəryada,
Deyilməmiş söz istəsən dünyada,
Gözlərimə bax!

Gülayə Şıxlı

Bakı,

25 dekabr 2007-ci il

...

SƏN OLMASAYDIN

Sevimli yazığımız Əlibala Hacızadəyə

Yazılmazdı əlifbası dünyanın,
Oxunmazdı xoş laylası dünyanın,
Qəm olardı hər havası dünyanın,
Sən olmasaydın.

Lal olardım, quş dilini bilməzdim,
Lal olardım, daş dilini bilməzdim,
Bu dünyanın xoş dilini bilməzdim,
Sən olmasaydın.

Nə bilərdim nədir haqqa ziyarət,
Nə bilərdim nədir sevda, sədaqət,
Nə bilərdim nədir mehri-məhəbbət,
Sən olmasaydın.

Buz donardı cığırında, izində,
Buz donardı dərəsində, düzündə,
Buz donardı bu dünyanın üzündə,
Sən olmasaydın.

Günəşi də udardı boz buludlar,
Gizlənərdi göy üzündə ulduzlar,
Ölü-ölü doğulardı arzular,
Sən olmasaydın.

Uğuldardı acı-acı küləklər,
Saralardı qəmli-qəmli çiçəklər,
Ağrı deyib ağlayardı mələklər,
Sən olmasaydın.

Yol göstərdin, nə büdrədim, nə azdım,
Hər misrəni düz düşündüm, düz yazdım,
Gülayəyəm, inan, mən də olmazdım,
Sən olmasaydın.

Gülayə Şıxlı

Bakı,

26 dekabr 2007-ci il

1001-ci MƏKTUB

Bu məktub AMEA-nın Mərkəzi Elmi Kitabxanasının «Ədəbiyyatın elmi komplektləşdirilməsi» şöbəsinin müdiri Səidə xanım Rzayevaya internet vasitəsilə göndərilib.

Salam. Cavabınıza görə səmimi qəlbdən təşəkkür edirəm. Həqiqətən çox sevindim. Əlibala Hacızadəyə gəlincə, siz nə qədər xoşbəxt insanlarsınız... Onu hər gün görürsünüz. Bilirsinizmi, mənim ən böyük arzumu onunla görüşməkdir («Sevdiyim, pərəstiş etdiyim insanla görüşmək elə böyük səadətdir ki...») – məhz bu sözlər Əlibala müəllimə aiddir. Mən səbirsizliklə həmin səadəti gözləyirəm. Əgər Bakıda yaşasaydım, çoxdan görüşmüşdüm, amma indi mümkün deyil. Baxmayaraq, mən Azərbaycanda yaşayıram (Zaqatala), hələ onunla görüşmək üçün imkan tapmamışam. Əgər mümkün-sə, mənim adımdan ona böyük təşəkkür edərsiniz ki, belə gözəlləşdirib ədəbiyyatımızı... O mənim üçün Azərbaycanın bir nömrəli yazıçısıdır. Allah qismət eləsə onunla görüşəndə əllərindən öpəcəyəm...

Bağışlayın sizi yordum...

Susanna...

P.S. Sizdən çox xahiş edirəm, mümkünsə, Əlibala müəllim haqqında mənə azca da olsa yazın... Mən sonuncu dəfə onu Az.TV-də verilişdə görmüşdüm.

Susanna Hacıyeva

Zaqatala

15 noyabr 2007-ci il

USTAD

*Könlü-gözü kövrək, ürəyi titrək,
ruhu ürkək gözəl insana – Əlibala Hacızadəyə*

Hər sözün, söhbətin olur yerində,
Milyonlar içində özəl yerin də,
Sənə qısqanclığı tutur Yerini də,
Ay Günəş nuruna boyanan ustad.

Dünyanı dolaşdı «İtkin gəlin»in,
Ovladı könlünü neçə dəlinin,
Görsə də bəhrəsin öz əməlinin,
Çox zülmə, əzaba dayanan ustad.

Arzulara zaman-zaman yetmə də,
Karvanına sarban olub getsə də,
Aşikarə qəmlə alver etsə də,
Yuxudan sevgilə oyanan ustad.

Nəsibə İsrafilqızı

*Şairə, «SEVGİ» jurnalının təsisçisi və
baş redaktoru*

Əlibala Qüdrət oğlu Hacızadə
MƏNİM YAZIQQ ÜRƏYİM

(ŞEİRLƏR)

Bakı – 2007

Nəşriyyatın direktoru: **Hafiz Abıyev**
Komputer tərtibçisi: **Qabil Xeyrullaovlu**
Operator: **İradə Həsənli**

Çapa imzalanmışdır: 24.12.2007. Sifariş № 37. Formatı 84x108^{1/32}.
Həcmi 9 ç.v. Tirajı 300 nüsxə.

*Azərbaycan MEA Geologiya İnstitutu «Nafta-Press» nəşriyyatının mətbəəsi,
Bakı şəh. H.Cavid pr. 29 A. Tel.: 4393972*